



ภาคที่ 1  
วัยเยาว์

# หนึ่ง

## นายน้อยสวะ

“เอ๊ะ วันนี้ข้าได้อินมาว่าหอไถ่ถึงจะจัดพิธีสวมกวนให้แก่ บุตรชายคนโตที่ชื่อช่งฝูอี้ใช่หรือไม่”

“เจ้าไม่ต้องถามให้มากความ ในช่วงสองวันมานี้ ประมุขหอไถ่ถึง กัดกั๊กใจเรื่องการปราบปีศาจอีกาดำแห่งเขาสลายมาร นี่ดูเหมือน เป็นงานเฉลิมฉลอง ทว่าอันที่จริงแล้ว เขาเชิญบรรดาจอมยุทธ์จาก ทุกสารทิศมาปรึกษาหารือถึงวิธีปราบเจ้าปีศาจตนนี้ต่างหาก”

“เอ๊ย ข้าได้อินมาว่าไอ้สวะช่งฝูอี้ผู้นั้น เมื่อวานมันยังไปเที่ยว หอบุปผาภิรมย์รำสุราเคล้านารีอยู่เลย ประมุขช่งแห่งหอไถ่ถึงผู้สูงส่ง เหตุใดถึงให้กำเนิดสวะเช่นนี้ออกมาได้ก็ไม่รู้”

“ช่างไร้ประโยชน์เสียจริง”

ภายในหอไถ่ถึง ณ เวลานั้นซุลมุนวุ่นวายเป็นอย่างยิ่ง เมื่อ บรรดาลูกศิษย์หาตัวช่งฝูอี้ไม่พบก็รื้อนรจนจนเหวี่ยงท่มศีรษะไปตาม ๆ กัน ประมุขกำชับไว้ว่าไม่ว่าอย่างไรก็ตามวันนี้จะต้องจับช่งฝูอี้มาได้ จากนั้นให้มัดเขาไว้ที่เรือนกว้างหลัง ผลลัพธ์คือเพียงชั่วพริบตาเดียว

แม้แต่ในชอกหินก็ยังหาไม่พบ

“ศิษย์พี่ เราควรทำอย่างไรกันดี เกรงว่าท่านอาจารย์จะต้องลงโทษแน่” ศิษย์น้องกระวนกระวายจนฝ่ามือชุ่มไปด้วยเหงื่อ

“อู๊จี้ เว้นเงิน พวกเจ้าไปหาตุ๋นแกว่ด้านหลังกุ้อาร” กู้อือเริ่มตั่งสติได้ หากผู้ใดไม่กลับมาภายในครึ่งชั้วยามนี้ เกรงว่าเขาจะต้องถูกไล่เขียน นอนบนเตียงไม่ได้ไปครึ่งเดือนเป็นแน่

นับตั้งแต่พวกมารถูกกำราบ โลกก็สงบสุขขึ้นมาก เพียงแต่เมื่อไม่กี่วันมานี้ภูเขาสลายมารเต็มไปด้วยกลิ่นอายของปีศาจ สุดท้ายทุกคนคงต้องช่วยกันผนึกมันอีกครั้ง

บรรดาผู้บำเพ็ญเพียรในช่วงเวลานี้ล้วนเป็นคนหนุ่มสาวที่เพียบพร้อมด้วยวิทยายุทธสุดลึกล้ำ

แม้คนของตนเป็นเพียงแค่วะ ทว่าประมุขห่อให้ถึงก็ใจกว้างพอที่จะแจกเทียบเชิญให้แก่บรรดาจอมยุทธ์ผู้มากฝีมือ นับเป็นแบบอย่างอันดีให้แก่ผู้คน

หลังจากปราบมารจนหมดสิ้น จัฟ่านผู้เป็นวีรบุรุษนำลูกศิษย์นับไม่ถ้วนกลับไปทีจั้วลู่ พักผ่อนเพื่อฟื้นฟูพลังภายในและไม่ข้องแวะกับโลกภายนอกอีก ในตอนนี้ตระกูลจี้จึงมีจี้หึงอยู่เป็นผู้แบกรับภารกิจอันยิ่งใหญ่ นับเป็นการหลีกเลี่ยงเรื่องหยุ่มหิหมิ ทุกสรรพสิ่งดุจเศษธุลี

ตอนนี้ภูเขาสลายมารมีการเคลื่อนไหวแปลกประหลาด ทว่าจอมยุทธ์ผู้มีชื่อเสียงในได้หล้ามีหัวใจที่ต่างกันเสียแล้ว ซึ่งจื่อหนานมีอะไรอยู่ในมือน้อยมากจริง ๆ

### ทว่าอีกด้านหนึ่ง กลับเปี่ยมล้นไปด้วยอิสระ

“อย่างปลาให้ตี” เด็กหนุ่มผู้่างเข้าสู่รัยบุรุษคาบหญ้าทางหมาไว้ที่ริมฝปาก นอนเอกเขนกอยู่บนหน้าผา

ศิษย์ชุดดำเดินขึ้นมาจากแม่น้ำอย่างทำอะไรไม่ถูกพร้อมกับปลาตัวอวบอ้วนในมือ ไม่ว่าเขาจะเกลี้ยกล่อมอย่างไร ประมุขน้อยก็

ยังไม่ยอมไปที่เรือนกว้างหลัง

“ประมุขน้อยขอรับ ท่านรีบไปที่เรือนกว้างหลังเถอะ นี่ก็สายแล้วเดี๋ยวไปไม่ทันนะขอรับ ท่านประมุขเตรียมแล้วตั้งแต่เมื่อคืน อาจเพราะเห็นว่าวันนี้มีพิธีสวมกวน นายน้อยจึงยังไม่โดนเขียน”

หนุ่มน้อยที่นอนเอกเขนกเอามือก่ายหน้าผากอยู่บนผาหินลูกขึ้นนั่ง “หิ จุติประสงค์ที่แท้จริงของงานวันนี้ไม่ใช่เพื่อฉลองวันเกิดของข้า ข้าไม่ไป”

“ประมุขน้อย หากท่านไม่ไปเกรงว่าคืนนี้จะโดนเขียนนะขอรับ”

“โดนเขียนก็ไม่ใช่ไร ข้าเคยโดนมาไม่น้อย ไร้ความรู้สึกไปนานแล้ว” ซึ่งผู้เฒ่าหยิบหญ้าหางหมาขึ้นมาคาบไว้ที่ริมฝีปากอีก “เจ้ากลับไปบอกศิษย์พี่ที่ว่าช่วยบอกท่านพ่อให้เตรียมแล้วไว้ให้พร้อมก็แล้วกัน”

“นายน้อย...” ศิษย์ชุดดำจนปัญญา เปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จจึงทะยานไปยังเรือนกว้างหลัง

ซึ่งผู้เฒ่าไปครู่หนึ่ง ก่อนจะหัวเราะกับตนเองพร้อมกับทอดตาไปยังปลาที่วางทิ้งไว้บนก้อนหินที่กำลังจะหมดลมหายใจ เขากะโดดลงจากผาหินแล้วเตะปลาตัวนั้นลงไปใต้ม่าน้ำ

เมื่อมองจากด้านนอก แสงไฟภายในเรือนกว้างหลังสว่างขึ้นแล้ว เห็นได้ชัดว่าบิดาของเขาเริ่มงานเลี้ยงไปแล้ว บรรดาจอมยุทธ์ที่เดินทางมาจากทั่วทุกสารทิศร่วมปรึกษาหาวิธีพิทักษ์ความยุติธรรม ขจัดปีศาจร้ายให้หมดสิ้นไป

ซึ่งผู้เฒ่าอยู่เต็มอกว่าพิธีสวมกวนของเขานั้นเป็นเพียงฉากบังหน้าท่ามกลางผู้คนทีพลุกพล่าน ในอกเต็มไปด้วยความเกรี้ยวโกรธ... เพื่อภารกิจอันยิ่งใหญ่ตาเฒ่าผู้นั้นจึงจัดงานเลี้ยงบังหน้า แต่เหตุใดจึงต้องประกาศออกไปว่านี่เป็นพิธีสวมกวนของเขาด้วย

เมื่อก่อนไม่เคยจัดงานฉลองวันเกิดให้ ตอนนี้แสร้งมาทำเป็นบิดาผู้แสนดี

ยิ่งไปกว่านั้น วันนี้ยังเป็นวันครบรอบวันตายของท่านแม่อีกด้วย

ยังคงคิดถึงผู้ที่ยังโกรธ เขาจึงหนีกลับไปทีเรือนหลังกวง นั่งฟัง  
พนักงานเฝ้าห้องมองภาพท่านแม่ ทว่าความคับแค้นภายในจิตใจก็ยัง  
ไม่สามารถคลายลงได้

หากท่านแม่ไม่ตายตอนที่ให้กำเนิดเขา จะมีอะไรแตกต่างไป  
หรือไม่ วันเกิดของเขาอาจจะไม่เจ็บเหงาเช่นนี้ หรือบางทีท่านแม่อาจ  
ทำหมีขั้วให้เขากินก็เป็นได้

“อาฉื่อ”

เสียงคุ้นเคยดังขึ้นมาขัดจังหวะความคิดของเขา

“ศิษย์พี่” ช่งฝูอี้รีบสาวเท้าไปเปิดประตู

กู่ฉือยีนอยู่นอกประตู สวมชุดดำกลืนไปกับความมืดมิดยาม  
ค่ำคืน ถือโคมลอยที่ยังไม่ได้จุดไฟไว้ในมือ

“ปีนี้เจ้ายังไม่ได้ปล่อยโคมเลยไม่ใช่หรือ” กู่ฉือยีนโคมไฟให้ช่งฝูอี้  
“ข้าให้เจ้า”

ทุกปีศิษย์พี่จะเอาโคมไฟมาให้เขา

“ขอบคุณศิษย์พี่” ช่งฝูอี้ฉีกยิ้มออกมาทันที “ศิษย์พี่ พรุ่งนี้ข้าจะ  
ไปซื้อสุราหมักบูปาที่หอบุปผาภิรมย์มาให้ท่านดื่ม”

“ไม่ต้องหรอก เพียงแต่คืนนี้ท่านประมุขค่อนข้างยุ่ง” กู่ฉือเซงัก  
ไปเล็กน้อย “มันก็เป็นอย่างนี้ทุกปี เจ้าอย่าเหนื่อยใจไปเลย”

“ศิษย์พี่ ข้าไม่ได้เหนื่อยใจเสียหน่อย” ช่งฝูอี้ฟังประตูแล้วยิ้มจน  
ตาหยี “ข้าไม่สนหรอก”

สีหน้าของกู่ฉือเปลี่ยนไป “อาฉื่อ อย่าพูดเช่นนั้นเลย หากท่าน  
ประมุขรู้เข้าคงเสียใจแย่”

ช่งฝูอี้ยิ้มพลางลูบเนื้อผ้าที่ใช้ทำโคมลอยด้วยปลายนิ้ว “ศิษย์พี่  
รีบกลับไปเถอะ ตาเด๋มานั้นจะได้ไมโหม”

ในที่สุดกู่ฉือก็หันมามอง ทว่ากลับเห็นช่งฝูอี้อยู่บนหลังคาเพื่อ  
ปล่อยโคมเสียแล้ว

“อาฉื่อ”

ซึ่งผู้เฒ่ามองลงมา จึงเห็นว่าสีหน้าท่าทางของก๊วนอู๋ดูจริงจังและ  
สงบยิ่ง

“เจ้าไม่ใช่สวะ ภายใต้อาณัติของข้า เจ้าเป็นศิษย์ผู้หนึ่งที่ดียิ่งที่สุดใน  
หอให้ถึงเสมอ”

โคมค้อย ๆ ลอยขึ้นไป ซึ่งผู้เฒ่ามองก๊วนอู๋ที่หายลับไปกับความมืด  
ยามค่ำคืนอย่างรวดเร็ว บนเนื้อผ้าของโคมค้อยมีเส้นหมึกที่ติดด้วย  
ลายมือดูดั้งเดิมและทรงพลัง

“ยินดีที่เป็นผู้ใหญ่” เขาเอ่ยเสียงเบา

เจียงอินที่กว้างใหญ่ไพศาลนี้คงมีศิษย์พี่เพียงคนเดียวเท่านั้นที่  
ไม่ดูแลจนว่าเขาเป็น ‘สวะ’

# สอง

## อดีต

**ช่วงกลางดึก เรือนกว้างหลังยังคงเต็มไปด้วยแขกหรือ**

ช่งจื่อหนานเอนตัวพิงโต๊ะ แล้วใช้นิ้ววนดخمับ

“ท่านประมุข ผลสรุปของการหารือเป็นเช่นไรหรือขอรับ” กู้จื่อ  
รินน้ำชาแก้เมาใส่ถ้วยแล้วยื่นให้ช่งจื่อหนาน

“ถ้าได้คำตอบที่ชัดเจนแล้วก็ดีลิ ข้าจะได้ไม่ต้องปวดหัวเช่นนี้”  
ช่งจื่อหนานยกขาขึ้นดื่มจนหมดถ้วย “ตระกูลเหลียนยิ่นกรานไม่ขอยุ่ง  
เกี่ยวใด ๆ กับเรื่องนี้ อ้างว่าอยู่ห่างไกล แต่อาจมีแผนการชั่วร้ายอะไร  
อยู่ในใจก็เป็นได้”

“เช่นนั้นทางจ้าวลูเล่า จี้หลังอู่ดูแลจ้าวลูอยู่มิใช่หรือ พี่หญิงสนิท  
กับฮูหยินหมิงหานใช่หรือไม่ คุณชายจี้ น่าจะเห็นแก่พี่หญิงแล้วยื่นมือ  
ช่วยเหลือ หากได้รับความช่วยเหลือจากเขาคงขัดขวางการกลับมาของ  
จอมมารได้แน่นอน”

ช่งจื่อหนานลุกขึ้นยืน เดินออกไปนอกเรือน

“ตั้งแต่ท่านหลังกุยสยบจอมมารชื่อเสียได้ บรรดาผู้บำเพ็ญ  
เพียรที่จ้าวลูก็ไม่มีใครคิดเพิกเฉยต่อเรื่องนี้ หลังอู่กล่าวไว้ว่าหากมีเรื่อง

เขาก็พร้อมจะจัดการ” ใบหน้าของช่งจื่อหนานแสดงให้เห็นถึงความชื่นชม “นี่คือคำกล่าวเดิมของจีหลิงอู่”

“สมกับที่เป็นลูกหลานของท่านหลิงกุยจริง ๆ ถ้อยคำเช่นนี้ช่างน่านับถือ”

ดวงตาของกู่ฉือเต็มไปด้วยแววชื่นชม ได้ยินมาโดยตลอดว่าจีหลิงอู่กุมบังเหียนชั่วคราวที่จั่วหลู่ เข้มงวดกวดขันเรื่องกฎระเบียบต่าง ๆ เป็นผู้กล้ายากที่จะหาใครเทียม นำเสียดายที่วันนี้เขามัวแต่ไปหาอาฉือ จึงไม่มีโอกาสได้พบหน้าอีกฝ่าย

“จั่วหลู่มีชื่อเสียงเรื่องการสร้างเซียน” ช่งจื่อหนานเข้าใจความคิดของเขาเป็นอย่างดี ยิ้มเล็กน้อย “รอให้ปราบปีศาจตนนี้เรียบร้อยเสียก่อน เราสามคนค่อยไปเยี่ยมที่จั่วหลู่ จะว่าไปตอนที่ผู้ยังไม่เกิด จงหลีเองก็เคยมีไมตรีกับฮูหยินหมิงหาน ทว่าตอนนี้อะไรไปพูดถึงมันเลย”

“ฉางซือเคยได้ยินมาว่าฟี่เหิงมีความสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้นกับฮูหยินหมิงหาน พอฟี่เหิงมีอาฉือ หลังจากนั้นแปดเดือนฮูหยินหมิงหานก็ตั้งครรภ์ แล้วก็มิสัญญาหมั้นหมาย อาฉือคลอดออกมาก่อน แม้ว่าทั้งสองต่างหวังให้ฮูหยินหมิงหานคลอดบุตรสาว แต่สุดท้ายก็คลอดออกมาเป็นคุณชายสามของตระกูลจี้...

“ฉางซือยังได้ยินมาอีกว่าฮูหยินหมิงหานชมชอบอาฉือมาก แม้ฟี่เหิงตายไปแล้ว ฮูหยินก็ยังอยากให้คุณชายสามกับอาฉือสาบานเป็นพี่น้อง หลังจากนั้นไม่ว่าเรื่องนี้เป็นอะไรไปเพราะเหตุใด”

“อ้อ เรื่องมันยาว จื่อวินจงได้รับคำชมจากเซียนเป่ย์อู่หลังแห่งจั่วหลู่ตั้งแต่อายุได้สิบปี เขาฝึกจิตทั้งห้าตามลำพังเป็นเวลานานถึงเจ็ดปี ได้รับพลังจากแสงอาทิตย์ แสงจันทร์ จิตวิญญาณแห่งขุนเขาและแม่น้ำ จนสามารถฝึกตนได้อย่างน่าอัศจรรย์ เซียนอู่หลิงผู้นี้ในชีวิตรักมีลูกศิษย์เพียงสี่คน ทว่าเขากลับมอบจี้หยกเย็นชิ้นหนึ่งเพื่อเป็นเกราะป้องกันร่างกายให้แก่จื่อวินจงเพียงผู้เดียว แสดงให้เห็นถึงความรักอันยิ่งใหญ่ของเขา...

“ตอนที่อาฉีกำเนิด ข้ารู้ทันทีว่าเขาไม่มีหยวนตัน<sup>1</sup> บางทีมันอาจจะเกี่ยวข้องกับสุขภาพของอาหลี หลังจากอาหลีตาย สุขภาพของฮูหยินหมิงหานก็แย่งลงทุกขณะ นางเอาแต่เพ้อถึงเรื่องการสาบานตนเป็นพี่น้องร่วมสาบาน ทว่าร่างกายของอาฉีในตอนนั้นอ่อนแอมาก ข้าจึงผัดผ่อนมาเรื่อย ๆ ยิ่งไปกว่านั้นจื่อวินคงยังมีคุณสมบัติเพียบพร้อมตั้งแต่กำเนิด ข้ากลัว...พูดแล้วก็ละอายใจ”

กู่จื่ออัมศิระชะลงพร้อมกับถอนหายใจ ที่จริงแล้วเขารู้เรื่องนี้เป็นอย่างดี

“อาฉีมีอุปนิสัยว่าเรามาตั้งแต่เกิด มองโลกในแง่ดีทุกเรื่อง แม้ไม่มีหยวนตัน แต่กลับมีพื้นฐานที่ดีของลัทธิเต๋า เขาชอบอ่านหนังสือตั้งแต่เด็ก ข้าเคยคิดว่าหากอาฉีมีหยวนตันก็คงเหมือนกับคุณชายสามแห่งตระกูลจ้ออย่างแน่นอน” กู่จื่ออัมออกมาเล็กน้อย “จะว่าไปแล้วข้าก็ประหลาดใจเช่นกัน ไปเถียงแล้วว่าช่วงนี้อาฉีเพ่งอ่าน ‘จตุวิชาเต้าเมิ่ง’ จบ และท่องได้อย่างคล่องแคล่ว แถมฝึกกระบวรท่าต่าง ๆ ได้อย่างชำนาญอีกด้วย”

“เพียงแต่วินัยเขาอารมณ์ไม่ดี”

“เขาก็เป็นแบบนี้มาตั้งแต่ไหนแต่ไร อย่าใส่ใจเลย”

กู่จื่ออัมตาลงเล็กน้อย ความเสียใจฉายอยู่ในดวงตาของเขา ทว่าสุดท้ายเขาก็ส่ายหน้า กระชับกระบี่ในกำมือแล้วถอยกลับไป

### ตลอดคำคืนไร้ความฝัน

เจียงอินในคืนเดือนหงายเต็มไปด้วยดอกไม้ นาดอกท้อมาหมัก เหล้าเคล้ากับความอบอุ่นของน้ำแร่ชิงซี ตี๋มไปเพียงสามจอกชงผู้อื่นก็รู้สึกตัวเบา

“ฟางอวี่ ทำไมวันนี้เหล้าแรงจัง” ช่งฝูอี้คว้าข้อมือของหญิงสาว

---

<sup>1</sup> แก่นวิญญาณ

ที่นั่งอยู่ข้างเขา “เหตุใดข้อมือของเจ้าถึงหยาบกร้านถึงเพียงนี้”

“ไอ้ลูกทรพี ลืมนตาของเจ้าขึ้นมาดูซิว่าข้าคือใคร”

ซึ่งผู้เฒ่าสะท้านไปทั้งร่าง เอามือถ่างเปลือกตาขึ้น ก่อนจะเห็น  
ใบหน้าคุ้นเคย

“ท่านพ่อ เหตุใดท่านจึงมาอยู่ที่นี่!”

# สาม

## เสน่ห์เพียงแรกพบ

“เจ้าลูกทรีพี ถ้าวันนี้ข้าไม่ได้เขียนเจ้าจนกันลาย ข้าจะไม่ใช้  
แซ่ช่งอีกต่อไป”

เพียงชั่วพริบตาเท่านั้น แลก็ฟาดลงมาเสียแล้ว

ช่งฝู้อู่วิชาตัวเบาเพียงเล็กน้อยเท่านั้นจึงไม่ต่างจากคนไร้ความสามารถ แลที่หวดลงมานั้นทำให้เกิดความเจ็บปวดเป็นอย่างยิ่ง เขา  
กระโดดหนีไปทางหน้าต่าง

“ช่งจื่อ เจ้าช่างกล้านัก!” ช่งจื่อหนานยืนตกใจอยู่ด้านหลัง เจ้า  
เด็กนี้ไม่รู้จักที่ตายซะแล้ว

แล้ถูกตัวดุดออกไปอีกครั้ง มันม้วนเข้าหากันเล็กน้อยราวกับ  
กำลังจะเกี้ยวตัวช่งฝู้อู่วี ทว่าช่งฝู้อู้อีกกลับคิดว่าแค้นนั้นจะฟาดลงบน  
ตัวเขาเป็นแน่ จึงเอี้ยวตัวหลบจนตกจากหน้าต่างราวกับขยະขึ้นหนึ่ง

“ฝู้อู!” ช่งจื่อหนานตกใจ

ช่งฝู้อูู้สึกหัวหมุนตัว จบสิ้นแล้วสินะช่งฝู้อู เจ้าอาจดื่มเยอะเกิน  
ไป ภารกิจสนับสนุนความยุติธรรมยังไม่ทันบรรลุผล เรื่องราวยังไม่มี  
ท่าทีว่าจะเกิดขึ้น ชีวิตอันไร้ค่านี้นี้ต้องมอบให้แก่เศษหินบนถนน ยาม

ปกติเป็นคนโอหังวางมาดอย่างถึงที่สุด ทว่าตอนตายกลับต้องเอา  
ใบหน้าหล่อเหลานี้ไปแบะไว้บนถนนที่ผู้คนนับหมื่นเดินเหยียบย่ำ

คิด ๆ ไปแล้ว ไปพบยมบาลก็ยิ่งรู้สึกน่าอาย

“นอนพอหรือยัง ลืมตาได้แล้ว”

เสียงรืนหูดังเข้ามาในโสตประสาท ซึ่งผู้ใดได้สติขึ้นมาทันที

พอลืมตาขึ้นก็พบว่าเขาไม่ได้นอนแอ้งแม้งคลุกฝุ่นอยู่บนพื้นดิน  
แต่กลับร่วงลงมาอยู่ในอ้อมแขนแกร่งของบุรุษหนุ่มในชุดขาว เขาไม่ได้  
ผละจากอ้อมแขนของชายหนุ่มผู้นั้น เพราะเกรงว่าจะถูกโยนลงไปที่  
เขาสลายมารเป็นเครื่องสังเวย

“ขอบใจที่...โอ๊ย!” ซึ่งผู้อุ้มก้นตัวเองแล้วลุกขึ้นจากพื้น “เจ้านะ  
ในเมื่อรับเข้าไว้แล้วก็น่าจะวางลงดี ๆ หน่อย ช่วยแล้วก็ต้องช่วยให้ถึง  
ที่สุดสิ ไม่อย่างนั้นข้าตกลงไปตายแน่ ๆ”

“ไอ้ลูกทรพี!” ซึ่งจื๋อหนานตะโกนเสียงดังด้วยความตกใจ สะบัด  
ส่ายมือเก็บแล้วเหินลงมาจากด้านบน

“ที่แท้ก็คือนายน้อยนั่นเอง ช่างบังเอิญเสียจริง”

ซึ่งผู้เฒ่าหน้าขึ้นมองจึงพบว่าด้านข้างของชายหนุ่มในชุดขาว  
มีร่างไร้ที่ติร่างหนึ่งยืนอยู่ คิ้วและดวงตาราวกับเทพเซียน...เขาเกิดมา  
มีดวงตาที่เต็มไปด้วยเสน่ห์ ทว่าชายหนุ่มผู้นี้มีใบหน้าที่เปี่ยมไปด้วย  
เสน่ห์

“ที่แท้ก็คือจื๋อหลิงอู่” ซึ่งจื๋อหนานเก็บแล้วดึงซึ่งผู้เฒ่าขึ้นขึ้น

“ประมุขช่ง ช่างบังเอิญจริง ๆ หลิงอู่กำลังจะกลับพอดี ศิษย์น้อง  
เสียนอวีส่งข่าวมาบอกว่าฮุยหนิงหิงหานกลับจากเขาอยู่หลังและมาที่  
จั่วอยู่อย่างกะทันหัน หลิงอู่ต้องพาน้องสามกลับไปคอยต้อนรับ”

“ในเมื่อเป็นอย่างนี้ก็รีบไปเถอะ นางไม่ได้กลับมาบ่อย ๆ ต้องมี  
เรื่องสำคัญแน่นอน” ซึ่งจื๋อหนานพยักหน้าพร้อมกับพินิจพิเคราะห์  
จื๋อชิ่งอยู่พักหนึ่ง แล้วส่งสัญญาณให้ซึ่งผู้เฒ่ารีบกลับบ้านโดยทันที

ซึ่งผู้เฒ่าเดินตามไปไม่กี่ก้าวก็หันหลังและเดินกลับไป พลางเรียก

ชายหนุ่มผู้นั้น

“เจ้ายังไม่ได้บอกข้าว่าเจ้าชื่ออะไร”

ซึ่งผู้นี้ตั้งเข็มขัดของจีซิงเบา ๆ ทว่าเพียงพริบตาเดียวเท่านั้น  
เข็มขัดของอีกฝ่ายก็หลุดออกจากมือของเขาไปเสียแล้ว

“คุณชายช่ง น้องของข้าผู้นี้ไม่ถนัดเรื่องการพบปะผู้คน หาก  
ทำให้คุณชายไม่พอใจต้องขออภัย” จี้หลังอุ้มฮุยดอยอยู่กับที่แล้วหันกลับ  
มายิ้มให้ “เขานามว่าซิง มีนามรองว่าอวีนจง”

“จีซิง” ซึ่งฉือฟิมพำ เขากางพัดหยกพิสุทธ์และโบกเบา ๆ “ชื่อ  
ซิงรี อ๊ะ ชื่อของเราสองคนช่างคล้ายกันจริง ข้าชื่อฉือ เจ้าชื่อซิง ดวง  
สมพงศ์กันเป็นแท้”

จี้หลังอุ้มฮุย พลังคิดว่าเจ้าทั้งสองเกือบได้เป็นสามีภรรยา  
และพี่น้องร่วมสาบานกันอยู่แล้ว มันต้องถูกลิขิตไว้แล้วอย่างแน่นอน...  
ก่อนยิ้ม “ในเมื่อเจ้าทั้งสองดวงสมพงศ์กันเช่นนี้ หลังจากนั้นค่อยๆคุยกัน  
ก็คงไม่สาย”

“ศิษย์พี่จี้ อยากให้ข้าพาไปเดินเล่นในสถานที่ที่มีชื่อเสียงใน  
เจียงอินหรือไม่ เรามีที่เที่ยวสนุก ๆ เยอะแยะเลย” ซึ่งผู้นี้ไม่ค่อยได้เจอ  
ใครที่ดูน่าสนใจเช่นนี้มาก่อนจึงเกาะอีกฝ่ายแฉะ

จี้หลังอุ้มเห็นว่าเสียเวลาเป็นนานแล้วทว่าจีซิงก็ยังไม่สามารถผละ  
จากมาได้จึงหัวเราะออกมา พร้อมกับก้าวเดินไปข้างหน้า

“เจ้านักเลงนี้แต่จะอั้งชาวบ้านอีกแล้ว” สตรีบางคนเริ่มกระซิบ-  
กระซิบกัน

“ไปเถอะ ๆ นักเลงอะไรกัน ข้าชื่นชมต่างหาก... คุณชายจี้ มีสาว  
งามมากมายที่เจียงอินของเรา อ้อ ไซ่ แล้วก็ยังมีเหล้าอีกด้วย เจ้าอยาก  
ลองชิมหรือไม่...และยังมีไก่ยัดไส้ห่อใบบัวอบ เนื้อพะม้อไฟ และ  
ขนมเบี๊ยะดอกไม้อีกหลายรสอีกด้วย คุณชายจี้ ที่เจียงอินของเรา  
ยังมีหินแปลก ๆ อีกมากมาย แปลกเป็นพิเศษ เรียกได้ว่าแปลกที่สุดใน  
พิภพ เจ้าอยากไปชมหรือไม่...”

ซึ่งผู้ส่งเสียงเจี๊วจ้าวไม่หยุด เหมือนนกกระจอกบินอยู่รอบตัวจี๊ซิง

จี๊ซิงหยุดเดินอย่างกะทันหันแล้วหันหน้ากลับมา นัยน์ตาฉายแววดูจริงจังเป็นอย่างมาก ก่อนจะตอบกลับไปอย่างขัดถ้อยขัดคำ

“ที่जूलู่เต็มไปด้วยหยก”

ซึ่งผู้นั้นเป็นพวกวิ่งไปทั่วตลาด ทั้งหยกหล่อจีบสาวแก่แม่่ม่าย และหญิงสาว ต่อปากต่อคำแม่ค้าที่ตลาดฝั่งตะวันตก รวมไปถึงเคยชกต่อยกับพ่อค้าที่ตลาดฝั่งตะวันออก เมื่อเจอพวก ‘เศรษฐีมีตระกูล’ พูดว่าครึ่งหนึ่งของภูเขาคือหยกน้ำงาม จึงเป็นครั้งแรกที่พูดอะไรไม่ออก

“โอ้...ฮ่า ๆ ถ้าเช่นนั้นजूลู่ของพวกเจ้าคงจะยอดเยี่ยมมาก หากมีโอกาสข้าจะไปเยี่ยมเยียนอย่างแน่นอน”

จี๊ซิงหันหลังกลับไปก้าวเท้าออกไปก้าวใหญ่ พยายามหนีจากเจ้านกกระจอกเสียงดังตัวนี้

“คุณชายจี้!”

ฝ่ายนั้นตะโกนเรียก เมื่อจี๊ซิงหันหน้ากลับไป ซึ่งฉีกก็ส่งจูบแล้วยิ้มจนตาหยี ก่อนจะหัวเราะออกมาเสียงดัง

“แล้วเจอกันใหม่นะ”

จี๊ซิงฝึกวิทยายุทธจากเซียนอยู่หลังจากตั้งแต่วัยเด็ก เติบโตในแดนห่างไกลไร้ผู้คน จึงไม่เคยพบการกระทำเช่นนั้นมาก่อน เขาสบตาของซึ่งฉีกที่เต็มไปด้วยความรู้ดียงแล้วเห็นเงาสะท่อนการเคลื่อนไหวที่แข็งทื่อของเขาเอง

ในตอนนั้นห่อไหถึงก็ยังเป็นห่อไหถึง ชาวเจียงอินรู้ดีว่าเศษสวะก็คือนายน้อยแห่งห่อไหถึง อีกทั้งยังเป็นนักเลงหัวไม้ไร้ยางอายุที่คอยระรานจีบชายหนุ่มไปทั่วเพียงเท่านั้น

# สี่

## บทลงโทษและยาบำรุง

“คุกเข่าลง”

เรือนกว้างหลังจุดไฟส่องสว่างตั้งแต่ฟ้าเริ่มมืด

ซึ่งผู้อู้คุกเข่าเงียบ ๆ อยู่หน้าเรือน ภู่อ้อยยืนอยู่ด้านหลังของเขา มองแผ่นหลังเหยียดตรงของคนที่กำลังคุกเข่าด้วยสีหน้ากังวล

“ซึ่งอ้อย ข้าซึ่งจื่อหนาน ในชีวิตของข้าไม่เคยทำสิ่งเลวร้ายใด ๆ แต่เหตุใดฟ้าดินถึงลงโทษข้ากับอาหลี่ให้มีลูกแบบเจ้ากันนะ”

“ท่านประมุข” ภู่อ้อยขมวดคิ้ว แม้มริมฝีปาก คำพูดของประมุขซึ่งรุนแรงเกินไป

“ซึ่งอ้อย ตอนที่เจ้ายังเด็ก ข้าไม่เคยบังคับเจ้าฝึกวิทยายุทธ เพราะเจ้าไม่มีหยวนตัน เพียงแต่ให้ฉางซือสอนวิทยายุทธพื้นฐานให้เจ้าเท่านั้น แต่เจ้าน่ะ ตั้งแต่โตขึ้นมากลับหนีไปเที่ยวล่ำมะเลเทเมา คบหาแต่พวกนักเลงเป็นประจำ”

ซึ่งจื่อหนานหยิบแล้วออกมา ความโหดเหี้ยมฉายผ่านแววตา

“ข้ารู้ว่าตั้งแต่เล็กจนโต ข้าไม่เคยได้ดีเจ้าน้อยลงเลย”

ซึ่งอ้อยคุกเข่าอยู่ตรงนั้น ใบหน้าเปี่ยมทิว ทว่าฝ่ามือในแขนเสื้อ

กลับกำแนจขึ้นชีขาว

“ถอดเสื้อออก” ช่งจื่อหนานก้าวลงมาจากที่นั่ง “เปลือยหลังซะ”  
 กู้ฉือร้อนรนเหมือนมดที่วิ่งบนกระทะร้อน ไม่อาจทนดูได้อีก  
 ต่อไป จิ้งห็นหลังเดินออกไปจากเรือนกว้างหลัง

ช่งจื่อปลดสายรัดเอวออกเผยให้เห็นร่างกายที่อบบนที่ขาวซีด  
 ไผ่สีขาบบนกระดุกโผล่ลาร้าดูเหมือนหยดเลือด

“เขียนครั้งที่หนึ่ง ลงโทษที่เจ้าช่างหน้าหนาไรร้ายอายุ”

ปลายแส้ที่วัดกระทบผิวหนังบนแผ่นหลังราวกับวัดเอาเนื้อ  
 หนังของเขาติดไปด้วย

ช่งจื่อหนานมือสั่นเทาทุกครั้งที่วัดแส้ลงบนตัวช่งจื่อ เขาคิด  
 เสมอว่าร้อยปีหลังจากนี้อาหลิจะมาตำหนิเขาหรือไม่ ทว่าเขาก็ไม่มี  
 วิธีการอื่นใดที่ดีกว่านี้ ถ้าเขาไม่อบรมให้ดี อาหลิก็จะยังตำหนิเขา

“เขียนครั้งที่สอง ลงโทษที่เจ้าเสียคน”

ช่งจื่อกัดฟันแน่นไม่ยอมร้อง ความจริงมันก็ไม่มีอะไรมาก ทน  
 ให้จบ ๆ ไป นี่ไม่ใช่ครั้งแรกเสียหน่อย

“เขียนครั้งที่สาม ลงโทษแทนท่านแม่ของเจ้า ไม่มีเหตุผล เจ้า  
 ต้องสำนึกเอาเอง”

แส้ครั้งที่สามนี้เป็นแส้ที่หนักที่สุด ช่งจื่อรู้สึกว่ทั้งร่างของเขา  
 คะมำไปด้านหน้าโดยไม่รู้ตัว รอยแผลบนแผ่นหลังปวดแสบปวดร้อน  
 ราวกับลงไปแช่น้ำเกลือ

ไม่มีเหตุผลอย่างนั้นหรอก

ฮึ!

“ท่านไม่คู่ควร” ช่งจื่อยันตัวลุกจากพื้นแล้วขีดเลือดที่มุมปาก

“เจ้าลูกทรพี เจ้าพูดว่าไงนะ” ช่งจื่อหนานมือไม้สั่น โยนแส้ที่  
 เปื้อนเลือดทิ้งไป

“ข้าพูดว่าท่านไม่คู่ควรที่จะมาสั่งสอนข้าแทนท่านแม่ของข้า”  
 ช่งจื่อประคองตนเองให้ลุกขึ้น ในมือถือพัดหยกพิรุณไว้

“ตัวของท่านเองนั่นแหละที่ทำให้กำเนิดลูกสวะเช่นนี้ออกมา มันเกี่ยวอะไรกับข้า” ช่งจื่อหัวเราะแล้วเดินไปยืนตรงหน้าช่งจื่อหนาน “ถ้ารู้แต่แรก สู้ไม่ให้เกิดทำอะไรดีกว่า!”

ช่งจื่อหนานแทบกระอักเลือด แต่ก็พยายามอดกลั้นไว้แล้วก้าวเดินไปข้างหน้า “ใส่หัวไป!”

ช่งจื่อเบ้าปาก “ความจริงแล้วข้าก็ไม่อยากอยู่ต่อหน้าคนทรอก”

กู่จื่อยืนอยู่นอกเรือน เมื่อเห็นเขาเดินกะเผลกออกมาก็รีบก้าวออกไปประคองเขาในทันที

“อาจื่อ เจ้าไม่น่าพูดกับท่านประมุขแบบนี้”

ใบหน้าที่ของช่งจื่อซีดเผือด ปิดปากเงียบเดินตรงไปที่เรือนหลัง-  
กวาง

“การตายของท่านแม่ ท่านพ่อโทะซำมาตั้งแต่ต้น”

เมื่อกู่จื่อไม่รู้ว่าจะพูดอะไรต่อ ช่งจื่อเดินก้มหน้าไปพูดน้ำเสียงเย็นชาไป

มันเป็นอะไรที่พูดยาก ภายในจิตใจของเขาว่าวุ่น...กู่จื่อถอนหายใจเงียบ ๆ แต่เขาเป็นห่วงช่งจื่อ

“การตายของพี่หญิง ท่านประมุขไม่เคยโทะเจ้า” กู่จื่อพุงที่เอวของอีกฝ่าย อดไม่ได้ที่จะมองไปยังรอยแผลบนตัวเขา

“ไม่โทะซำเช่นนั้นริ เขาเกลียดข้าที่ทำให้ท่านแม่ต้องตาย” พอช่งจื่อพูดจบก็แค้นหัวเราะขึ้น ๆ ออกมา

เป็นเวลาหลายปี ทุกครั้งที่วันเกิดของเขาเวียนมาถึง มักจะเป็นเวลาที่ขมขื่นที่สุด นึกขึ้นมาแล้วก็น้ำขำ หลายปีมานี้เขาไม่เคยเห็นท่านพ่อเข้ามาตามสารทุกข์สุกดิบแม้แต่ประโยคเดียว

ไม่มีแม้เพียงคำสองคำ

แม้แต่ในพิธีสมทวงวานก็คิดแต่เพียงจะใช้ประโยชน์จากเรื่องนี้  
อย่างไรบ้าง

หากว่าเขาตายตั้งแต่แรกก็คงจะดี จะได้ไม่ต้องมาทนทุกข์

ทรมานเช่นนั้น

**เข้าสู่ของวันที่สอง** กู้ฉือตั้มยาจับช่วงดำไปวิ่ง<sup>2</sup>เสร็จ พา  
อาจิ่งเข้ามาด้วย

ตอนที่กู้ฉือพานางเข้ามา ช่งฉือกำลังนอนเปลือยหลังให้ มีรอย  
แผลบนหลังเป็นเส้นๆ ผิวหนังบางส่วนปลิ้นออกมา ดูรุนแรงเอาการ  
หากเทียบกับครั้งก่อนๆ

อาจิ่งขมวดคิ้ว กู้ฉือส่งสัญญาณให้แต้มจินชวง<sup>3</sup>ลงไปอีก นาง  
เป็นเด็กหญิงจึงละเอียดอ่อนและระมัดระวังเป็นพิเศษ

“อือ” ช่งฉือลืมหัดขึ้นด้วยความฉงน เมื่อเห็นหน้าไร้พิษภัยของ  
อาจิ่งก็ตกใจจนตึงกาหยาหลัง ผลลัพธ์คือกลายเป็นเกี่ยวผิวหนังที่  
เป็นแผลเจ็บจนต้องกัดฟัน

“ศิษย์พี่ เรียกนางมาที่นี่เพราะเหตุใด” เขาลุกขึ้นนั่งแล้วคว้าเสื้อ  
มาคลุมหน้าอก

กู้ฉือเห็นสภาพเช่นนั้นของเขาก็คิดที่จะหัวเราะออกมาไม่ได้

“อาฉือ แผลของเจ้าต้องทายาเป็นประจำ ข้าเองก็ชุ่มชุ่ม  
อาจิ่งเป็นสตรี น่าจะทำเรื่องพวกนี้ได้อ่อนโยนกว่า” กู้ฉือชี้ไปที่ขามซูป  
จับช่วงดำไปวิ่งที่ตั้งอยู่บนโต๊ะ

“ในเมื่อเจ้าตื่นแล้วก็รีบตีमतอนร้อนๆ เถอะ ข้าใช้เวลาตุ๋นหลาย  
ชั่วโมงเชียวนะ”

ช่งฉือพยายามประคองตัวลุกขึ้น เห็นอาจิ่งหลบอยู่หลังศิษย์พี่  
ดูเกรงกลัวเขาอยู่ไม่น้อย

“เหตุใดนางดูกลัวข้าขนาดนี้ล่ะ”

<sup>2</sup> สมุนไพรรจีน 10 ชนิด บำรุงลมปราณและบำรุงเลือด

<sup>3</sup> ยาที่ใช้ในการห้ามเลือดและรักษาบาดแผล ยาชนิดนี้มักพบได้ในนิยายกำลัง  
ภายใน

ถูกช่วยชีวิตมาสามปี เขาซื้ออาหารดีๆ พานางไปเล่นอย่าง  
สนุกสนานตั้งหลายครั้ง แต่อาจิงก็ยังมองเขาราวกับว่าเป็นสัตว์ร้าย  
อยู่เสมอ

“อาจิงเกิดมาใส่ชื่อบริสุทธิ เจ้ากับนางใช้ชีวิตไม่เหมือนกัน นาง  
จึงกลัวเจ้าเป็นเรื่องธรรมดา” กุ๊ฉือช่วยช่งฉือสวมเสื้อให้เรียบร้อย ทว่า  
ไม่กล้าเอาเสื้อแนบลงไปบนแผ่นหลังของเขาเลย

“ไม่เป็นไร ไม่เจ็บแล้ว”

กุ๊ฉือปล่อยมือออก เห็นอีกฝ่ายขมวดคิ้วเก็บซ่อนความเจ็บปวด  
ไว้ก่อนลุกขึ้นมานั่งที่โต๊ะ หยิบถ้วยยาขึ้นมาแล้วยื่นให้เขา

“อาจิง ถ้าไม่มีอะไรแล้ว เจ้าไปเอาวุ้นที่เพิ่งทำเสร็จมาให้อาฉือ  
ดูลิ” กุ๊ฉือหันมาลูบศีรษะอาจิงเบาๆ

อาจิงจึงรีบวิ่งกลับไปหยิบวุ้นด้วยความลึงโลด

“ยายเด็กโง่นี้มีสองหน้านี่รี เฮอะ!” ช่งฉือบิบจมูกแล้วรอกยา  
จับช่วงด้าไปทิ้งสีดำในถ้วยลงคอกไปอีกใหญ่

“ตั้งแต่เจ้าช่วยอาจิง สิ่งแรกที่นางลืมตาขึ้นมาก็เห็นข้า ในหอ  
ไถ่ถึงแห่งนี้ นางคิดว่ามีแค่ข้าคนเดียวที่ดีต่อนาง กล่าวอีกนัยหนึ่ง ข้า  
คงต้องถือว่าเป็นคุณงามความดีของเจ้านะ”

กุ๊ฉือยื่นยาจับช่วงด้าไปทิ้งอีกถ้วยให้เขา

ช่งฉือรีบโบกมือ ยาถ้วยนี้ขมจนเขาอยากจะอาเจียนออกมา

“ข้าว่าแม่สาวน้อยคงหลงเสน่ห์ความหล่อเหลาของศิษย์พี่เข้า  
แล้วละ”

“เหลวไหล” กุ๊ฉือพูดพร้อมกับเอายาจับช่วงด้าไปทิ้งอีกถ้วย  
กรอกปากช่งฉือ

จากนั้นอีกเพียงครู่เดียว อาจิงก็วิ่งกระหืดกระหอบกลับมา ใน  
มือถือวุ้นวุ้นนางงาแอนด์ที่เพิ่งทำเสร็จ นางยืนอยู่หน้าประตู ยื่นหัวเข้าไป  
ครึ่งหนึ่ง มองกุ๊ฉือด้วยสายตาประจบประแจง กุ๊ฉือได้ยินเสียงฝีเท้า  
ของนางจึงหันหน้ากลับไปยิ้มให้แล้วจับมือนางขึ้นมา

ซึ่งฉือเห็นแต่ว่าวที่ขั้ต่อโคลงเคลง ส่วนดวงตาของนางแอ่น  
เป็นน้ำหมึกดำสนิท ปีกก็บูดเบี้ยว ดูน่าขันสำหรับผู้คนในเรือนกว้าง-  
หลัง

“นี่เหวอที่เรียกว่าว่าว น่าขันเสียจริง”

อาจึงวางมือลงทันที นัยน์ตาหม่นลง

กุฉือหลบสายตา แม้มริมฝีปาก แล้วเงยหน้าขึ้นมองซึ่งฉือ  
ตาขวาง “อาจึงเพิ่งทำว่าเป็นครั้งแรก แล้วก็ทำออกมาได้ไม่เลวเลย  
เป็นว่าวที่น่ารักที่สุดที่ข้าเคยเห็น”

ซึ่งฉือเบ้าปาก ถ้าศิษย์ที่พูดแบบนี้แล้วไม่รู้สึกรัดแสบในใจ เขาก็  
ไม่ว่าอะไร

“ใช่ๆ อาจึงทำได้น่ารักที่สุดแล้ว”

อาจึงเงยหน้าขึ้น สีน้าหม่นหมองพลันสไล้ทันที แวดตาดู  
ร่าเริงขึ้นไม่น้อย

เจ้าเด็กน้อย ช่างหลอกล่อเสียจริง

# ห้า

## เหตุผลที่ต้องไปพบสาวงาม

เจียงอินมีภูเขาและแม่น้ำที่งดงาม ด้านหลังภูเขาอุดมไปด้วยปฐพีและปลาอ้วนพี

อาจิงมีฝีมือในการทำครัว นางใช้ท่อนไม้เสียบถ่านไฟ ด้านบนของโครงเหล็กสองชั้นมีตะแกรงวางอยู่ ไชมันจากปลาที่ย่างบนตะแกรงหยดลงบนถ่านไฟ

ซ่งจื่อยกสุราคืนเดือนบุหรงขึ้นมา เขานอนเอกเขนกบนก้อนหิน จิบเหล้าในมือด้วยความชื่นอกชื่นใจ

กู่จื่อพับขาทางเกวียนขึ้นแล้วก้มลงไปจับปลาในแม่น้ำ ใบหน้าเต็มไปด้วยหยดน้ำที่กระเซ็นใส่ ท่ามกลางบรรยากาศชุ่มฉ่ำเพราะความชื้นในอากาศ

ซ่งจื่อพลิกตัวลงมาจากก้อนหิน ขึ้นไปที่กู่จื่อ “ศิษย์พี่ อาจิงเป็นเพียงเด็กน้อยคนหนึ่ง ท่านปล่อยให้นางถูกรมควันได้อย่างไรกัน ท่านดูสิ หน้านางดำไปหมดแล้ว”

พอกู่จื่อจะอ้าปากพูด ซ่งจื่อก็ก้มลงมองปลาอย่างพร้อมทั้งแบ่ปาก “อาจิง ไรผงพริกอีกหน่อยสิ กินกับสุราคืนเดือนบุหรงให้

กำลังดีเลย”

“เฮ้อ...” อาจึงถอยไปด้านข้าง ห่างจากช่งฉือไม่กี่ไกล

“อาฉือ เจ้าตี้มเหล่าน้อยๆ หน่อย ถึงแม้ว่าสุราคืนเดือนบุหงา จะหอมหวาน แต่มันก็แรงไม่น้อย ถ้าเจ้าเมา เข้ากับอาจึงลากเจ้ากลับ ไม่ไหวหรอกระ” กุฉือบิดขาทางเกวที่ชุ่มไปด้วยน้ำ จากนั้นเดินไปแย่ง ไหวสุราจากมือช่งฉือแล้วปิดฝา แม้ว่าสุราคืนเดือนบุหงาเป็นสุราผลไม้ ทว่ามันเป็นสุราฤทธิ์แรงมาก

ตะแกรงเหล็กถูกเผาจนร้อน อาจึงหยิบมันขึ้นมาไม่สำเร็จในครั้งแรก นางต้องชักมือออกมาจับตึงหูพลางกัดฟัน

“อาจึง มา ข้าเอง ระวังมีนะ” กุฉือใช้ผ้าจับไปที่มุมทั้งสองข้าง ของตะแกรง วางไว้บนก้อนหิน ใช้มีดเหลาตะเกียบไม้สามคู่

“อาฉือ มาสิ” กุฉือนั่งขัดสมาธิอยู่ด้านข้าง กวักมือเรียกช่งฉือที่กำลังล้างหน้าอยู่ในแม่น้ำ

อาจึงนั่งลงด้านข้างและเริ่มกินไปก่อนแล้ว ช่งฉือกระโดดขึ้นไปบนก้อนหิน ถือตะเกียบไว้ในมือ คีบท้องปลาส่วนที่นิ่มที่สุดส่งให้อาจึง ทว่าอาจึงส่ายตะเกียบไปมาแล้วเอื้อมไปคีบหางปลาส่วนที่มีแต่กระดูกไป

“เฮ้อ เจ้าเด็กน้อยนี้ ส่วนที่นิ่มที่สุดไม่กิน ช่างเถอะๆ มองข้ามความหวังดีของคนอื่น” ช่งฉือชำเลื่องมองนาง ก่อนจะคีบส่วนที่นิ่มที่สุดใส่ปากเคี้ยวกินเอง

“อาจึงชอบเคี้ยวหางปลากรุบๆ สะใจดี อาฉือ เจ้าตะกละมาตั้งแต่เด็กแต่กลับไม่ชอบกินเนื้อตรงหางปลา นี่ถือเป็นส่วนเติมเต็มเจ้ากับอาจึงเลยนะ”

“ข้าไม่ต้องการส่วนเติมเต็มร่วมกับยายโง่นี้หรอกระ” ช่งฉือยืนขึ้น “พูดเรื่องนี้ขึ้นมาอีกที ข้านึกขึ้นมาได้ว่าวันเกิดของยายเด็กโง่นี้ใกล้มาถึงแล้วใช่หรือไม่”

“โอ้ นึกออกแล้ว อาจึงกับเจ้าห่างกันหนึ่งเดือน” กุฉือนึกขึ้นได้

หลังจากวันที่เก็บอ่าจึงมาดูแลได้ครบหนึ่งเดือนก็เป็นวันเกิดของอ่าฉือ  
นิก ๆ ไปแล้วเรื่องราวต่าง ๆ นั้นผ่านไปรวดเร็ว

“ถ้าเช่นนั้นพวกเราไปหาหยกสักชิ้นให้อ่าจึงกันดีกว่า จั่วลู่มีหยก  
มากมายไม่ใช่หรอหรือ อ่าจึงเหมือนเกิดใหม่หลังจากตกทุกข์ได้ยาก  
ใส่หยกสักชิ้นจะได้ป้องกันเคราะห์ที่จะเกิดขึ้นในกายหน้า” ช่งฉือ  
ติดก้างปลาทั้ง กลอกตามองทั้งสองคน แล้วสร้างทำเป็นพูดลอย ๆ

“จั่วลู่หรือ”

กู่ฉือเหลือบมองเขาแล้ววางตะเกียบลง อ่าจึงเห็นกู่ฉือวาง  
ตะเกียบลงก็วางลงตาม ทั้งสองเบิกตามองช่งฉือตาไม่กะพริบ

“เจ้าสองคนมองข้าด้วยเหตุใด... ยายเด็กโง่ ข้าทำทุกอย่างเพื่อ  
เจ้านะ” ช่งฉือใช้ตะเกียบสะกิดแขนของอ่าจึง “เจ้าไม่อยากจะหยกสัก  
ชิ้นหรอกริ”

อ่าจึงมองกู่ฉือด้วยความงุนงง “หยกเอาไปทำอะไรได้บ้าง”

“ไฉ่หย่า เจ้าไม่ต้องสนใจหรอกว่าหยกอะไร ไปหาหยกที่จั่วลู่  
ไม่ใช่เรื่องง่าย ๆ หรอกริ อีกอย่าง... ช่วงนี้ท่านพ่อกำลังจะโจมตีเขา  
สลายมารไม้ไฉร์ เราไปเยี่ยมคุณชายจี้กัน ไม่นะ... บางทีเขาอาจจะช่วย  
ท่านพ่อได้อีกแรงหนึ่ง”

ช่งฉือลุกขึ้นยืนตบกัน โบกมือพร้อมกับพูดด้วยน้ำเสียงอีกheim  
ว่าทุกอย่างนี้มีจุดประสงค์เพื่อปราบปีศาจภูเขา

กู่ฉือยิ้มเล็กน้อยราวกับรู้อะไรบางอย่าง

“อ่าจึง คราวนี้เจ้าไปกับอ่าฉือเถอะ” เขาลุกขึ้นยืนพร้อมถก  
ชายเสื้อขึ้น จากนั้นก็หยิบพลุไฟที่เหน็บอยู่ตรงเอวส่งให้ช่งฉือ “แม้ว่า  
ข้าไม่รู้ว่าเจ้าพูดถึงคุณชายจี้คนไหน แต่เมื่อเจ้าจะไป เช่นนั้นเจ้าก็  
ไปเถอะ หากมีเรื่องอะไรเกิดอะไรขึ้นแล้วเจ้ารับมือไม่ไหวก็ยิงพลุ  
สัญญาณแจ้งให้ข้าทราบ”

ช่งฉือรับมาแล้วหมุนพลุในมือไปมาพลงหัวเราะ “รับทราบ  
ศิษย์พี่”

“ส่วนเรื่องท่านประมุขนั้น ข้าจะหาข้ออ้างให้ตัวเอง เก็บของ แล้วก็ดูแลอาจึงดี ๆ นะ” กุ๊ฉือพูดพร้อมกับหันไปลูบหัวอาจึงแล้วคลี่ยิ้มอย่างอ่อนโยน

อาจึงจับชายเสื้อของกุ๊ฉือ หันหน้าไปทางช่งฉือแล้วส่ายหน้า ช่งฉือตะโกนเสียงดัง “เฮ้ย ยายเด็กบื้อ ข้าขอเตือนเจ้า ทางที่ดีอย่าทำหน้าตาน่าสมเพชเช่นนี้ ข้าจะไปหาหยกให้เจ้าไม่ใช่ไปส่งเจ้าท่าอย่างกับจะตายจากกัน คิดว่าข้าจะทำอะไรเจ้าอย่างนั้นแหละ”

อาจึงยิ่งทำท่าทางน่าสงสารมากขึ้นแล้วไปหลบอยู่หลังกุ๊ฉือ กุ๊ฉือตอบไล่อาจึงเบา ๆ และพูดปลอบใจ “ไม่มีอะไรหรอกอาจึง อาฉือก็พล่ามไปอย่างนั้นเอง เขาไม่จับเจ้าไปขายหรอก อีกอย่าง...แค่ไปหาหยกสักชิ้นเท่านั้นคุณชายจึงคงไม่ได้ทำอะไรให้พวกเจ้าตกที่นั่งลำบากหรอก คิดซะว่าไปเที่ยวก็แล้วกัน อย่าได้อนะ”

อาจึงเชื้อฟัง ทว่ายังไม่ยอมปล่อยมือ ช่งฉือก้าวออกไปอุ้มเจ้าเด็กน้อยแล้วหัวเราะเสียงดัง

“ศิษย์พี่ ไม่ต้องห่วง ข้าจะดูแลเจ้าเด็กบื้อนี้เป็นอย่างดี”

กุ๊ฉืออดไม่ได้ที่จะมองช่งฉือจนอาจึงเดินจากไป อาจึงยังเด็กหลังจากเดินสะดุดไปตลอดทางลงเขา จึงถูกช่งฉือแบกไว้บนหลัง

กุ๊ฉือหันหน้าไปด้านข้าง...ตระกูลจีแห่งจัลุ่มมีสมาชิกทั้งหมดสี่คน มีผู้บรรลุนิติภาวะสองคน พวกเขาเฝ้าเวตที่เต็มไปด้วยความเมตตา แม้จะเป็นกันเองกับผู้คน ทว่าในใจกลับเต็มไปด้วยความคิดมากมาย อาฉือเป็นคนที่ไม่ชอบทำอะไรอ้อมค้อม คิดไปแล้วต่างจากจีหลังอยู่

คนที่เหลือก็คือจีเสวียนอวี่กับจีหลิน แต่อาฉือไม่เคยเจอมาก่อน หรือว่าจะเป็นจีชิง?

กุ๊ฉือถอนหายใจ เดินลงจากเขาไปตามถนนหิน

เกรงว่าพีหญิงกับฮูหยินหมิงหวนคงจะคิดไม่ถึงว่าแม้ยกเลิกสัญญาที่มีต่อกันไปแล้ว แต่ทั้งสองคนยังคงกลับมาพบกันได้

# กก

## เผชิญหน้าปีศาจน้อยโดยบังเอิญ

ว่าไปแล้วการที่ซังจือพาอาจิงไปด้วยก็ไม่ได้เปล่าประโยชน์  
ไปเสียทีเดียว

อาจิงทำครัวเก่ง อีกทั้งยังดูแลเขาได้เป็นอย่างดีตลอดการ  
เดินทาง เพียงแต่เด็กบ๊องผู้นี้เป็นคนที่เข้าสังคมไม่เก่ง นอกจากกู้จื่อแล้ว  
นางมักไม่พูดกับใครเลย ดูเหมือนคนสมองช้า ขาดประสบการณ์ใน  
โลกภายนอกอีกทั้งใบหน้ายังซูบผอม

“อาจิง ข้าจะบอกให้นะ อยู่ข้างนอกต้องหน้าหนาหน่อย ต้อง  
พูดเก่งด้วย ปากหนักเช่นนี้ระวังถูกจับไปขายเป็นสาวใช้ในหอโคม  
เขียว” ซังจือสะบัดพัดในมือที่มีชื่อว่าหยกพิสุทธ์เพื่อพัดให้ลมเย็น  
ปะทะเข้าหน้า เขาหัวเราะแล้วโบกพัดใส่หน้าของเจ้าเด็กน้อยที่ยังคง  
ทำหน้าตาเหลวหลาดังเดิม แล้วกล่าวว่า “มานี่มา ยกมูมปากเล็ก ๆ นี้  
ขึ้นหน่อยสิ”

อาจิงส่ายหน้าจนกระดิ่งบนเครื่องประดับศีรษะส่งเสียงดัง

“เด็กน้อย” ซังจือเขกหัวนาง แสร้งทำเป็นโหดเหี้ยม “มา ยิ้ม  
หน่อย เร็ว”

อาจจ้องหน้าอีกฝ่ายเหมือนกำลังมองพวกปัญญาอ่อน แล้ว  
เอ่ยประโยคแรกกับช่งฉือตั้งแต่พวกเขาออกเดินทางมาด้วยกัน

“ข้าไม่อยากโง่เหมือนท่าน”

ช่งฉือรู้สึกเหมือนกำลังจะกระอักเลือดออกมาทันที  
ว่าในะ ยายเด็กบื้อนี้ว่าเขาโง่อย่างนั้นรี!

“เจ้าคิดว่าข้าโง่รี” ช่งฉือสะบัดพัดหยกพิสุทธ์เสียงดัง นั้งยัดตัว  
ตรงอยู่บนก้อนหิน จ้องอาจจิ้งเหม็ง “ข้า โง่ ตรงไหน กัน”

เขากระตุกริมฝีปากราวกับกำลังยี้ม พุดทีละคำ ทว่าแต่ละคำ  
เป็นคำถามที่ถามตัวเองทั้งสิ้น

อาจจิ้งจ้องตากับเขาแล้วก้าวถอยหลังไปเล็กน้อย จากนั้นก็กล่าว  
เสียงเบา “ท่านไม่ได้ยี้มจริง ๆ”

ช่งฉือสะดุ้ง ในขณะที่มีทั้งเสียงลมและเสียงใบไม้ดังขึ้นพร้อม ๆ  
กัน รอยยี้มค้างอยู่ที่มุมปาก กำพัดในมือแน่นเสียจนข้อต่อไว้สั

“ฐานะของท่านล้วนเป็นของปลอมทั้งสิ้น จะเป็นผู้ลากมากดี  
หรืออันธพาลก็ดี ผู้ลากมากดีก็เป็นสิ่งที่ท่านคิดไปเอง แล้วก็เป็นเรื่อง  
ยากที่ท่านจะเป็นประมุขแห่งหอไต้ได้ ส่วนเรื่องอันธพาล มันก็แค่  
ท่านเข้าห้องผิดแล้วบังเอิญไปเห็นพีหึงฟางอวี้อาบน้ำอยู่ จากนั้นก็  
กลายเป็นข่าวไปทั่ว...และถึงแม้ท่านช่วยชีวิตข้า แต่ข้าไม่คิดว่าข้าติด  
หนี้อะไรท่าน ล้วนเป็นท่านพี่กูที่คอยดูแลข้าทุกอย่าง”

อาจจิ้งค่อย ๆ เงยหน้าขึ้น ความสับสนฉายอยู่ในดวงตา

“คนเราก็มักเป็นอย่างนี้แหละ นำความจอมปลอมเจ้าเล่ห์มาใช้  
เป็นเกราะป้องกันที่แข็งแกร่งที่สุด” นางแฉะยี้ม มองเขา “ยี้มแบบนี้  
เสแสร้งจริง ๆ”

สมองของช่งฉือถูกคำพูดของอาจจิ้งครอบงำไว้แล้ว...เด็กหญิง  
คนนี้วิเคราะห์ได้อย่างทะลุปรุโปร่ง แม้แต่เขียนยังต้องยกย่องให้นาง  
เป็นปีศาจ

“แล้วเจ้ารู้ได้อย่างไรว่ารอยยี้มของข้าเป็นรอยยี้มจริงใจหรือ

เป็นการแสวงยัย” เขาทำปากเบ้ “ข้าไม่สามารถยัยจากใจได้เลยหรือ”  
อาจึงมองลงไปด้านล่าง นิ้วเท้าขีดเข้าหากันแล้วมองดูดอกไม้  
ที่ถูกลมพัด จากนั้นก็ส่ายหน้าไปมาอย่างเชื่องช้า

“ข้าจำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าข้าเป็นใคร แล้วจะดูออกได้อย่างไรว่า  
รอยยัยของท่านเป็นรอยยัยที่จริงใจหรือเสแสร้งกันแน่”

พวกเขาเดินกันยังไม่ถึงครึ่งทาง ขณะที่ถกกันถึงเรื่องรอยยัยจาก  
ใจหรือรอยยัยเสแสร้งท่ามกลางทางรกร้าง ซึ่งฉือรู้ลึกว่ามีบางอย่าง  
ถูกต้อง ไม่ต้องพูดถึงอาจึงที่ความจำเสื่อม สิ่งสำคัญที่สุดในตอนนี้ก็  
คือต้องรีบไปให้ถึงจุดหมายต่อไปเสียก่อน

ฟ้าใกล้มืดแล้ว อีกทั้งยังมีเสียงลมฝน เกรงว่าห่าฝนจะตกลงมา  
ในอีกครึ่งชั่วยาม

เขาสะบัดพัดหยกพิสุทธ์เสียงดัง จากนั้นก็เอามันดับที่ท้ายทอย  
ของเด็กหญิงเบา ๆ “ไม่ต้องไปสนว่าความทรงจำจริงเท็จเป็นอย่างไร  
คนเราน่ะไม่จำเป็นต้องหมกมุ่นอยู่กับอดีต สิ่งต่าง ๆ เวียนเข้ามาแล้ว  
ก็เวียนออกไป ไปเถอะ ข้าจะพาเจ้าไปหาของอร่อยกินเอง”

นึกว่าจะข้าแต่กลับรวดเร็วกว่าที่คิด พายุฝนฟ้าคะนองที่คาดว่าจะ  
จะตกในอีกหนึ่งชั่วยาม อยู่ดี ๆ ก็กระหน่ำลงมาจนคนทั้งสองเปียก  
ปอนไปทั้งร่าง

ซึ่งฉือมองไปรอบ ๆ แล้วก็เห็นวัดร้าง อาจึงจามออกมาทันที  
หลังจากที่วิ่งเข้ามาหลบฝนด้านใน ซึ่งฉือมองนาง จากนั้นก็ถอดเสื้อ  
คลุมลงไปบนไหล่ของอาจึง เมื่อหาพื้นแห้งพบจึงนำมาก่อไฟ

“นั่นใคร”

เสียงคำถามที่ดังขึ้นอย่างกะทันหันทำให้อาจึงลุกขึ้นจากที่นั่ง  
ซึ่งฉือเองก็ตกใจไม่น้อยเลยทีเดียว

“เจ้าเป็นใคร เป็นคนหรือเป็นผี แฉ่งชื่อเจ้ามาเดี๋ยวนี้”

แม้เขาจะตกใจ แต่อย่างน้อยก็ยังมีอาจึงอยู่ที่นี่ และถึงไม่มีกำลัง  
ภายใน แต่ก็มีวิทย์ายุทธ์ติดตัวอยู่บ้าง

“เจ้าบอกมาก่อนว่าเจ้าเป็นใคร”  
เสียงนั้นดูล่องลอย ไม่เหมือนกับเสียงของมนุษย์  
“ข้าคือมังกรนงเฟิงหวง‘ท่ามกลางผู้คน’”  
ซ่งจื่อจุดคบไฟแล้วส่องไปทางที่มาของเสียง  
“ข้าก็คือเฟิงหวงท่ามกลางผู้คนและมังกรเหมือนกัน!”  
ซ่งจื่อได้ยืนดังนั้นก็รู้สึกสนุก “เจ้าไม่ใช่คนหรือ”  
“เจ้าดำใคร” เจ้าของเสียงนั้นกระแอมกระไอ “แม้ข้าจะไม่ใช่  
มนุษย์จริง ๆ ก็เถอะ”

“เจ้าออกมาเถอะ ข้าเห็นเจ้า” ซ่งจื่อเงยหน้าขึ้นเล็กน้อยแล้ว  
ขยับคบไฟ

อาจิงยืนฟังเสนา เบิกตากว้างมองไปรอบ ๆ นางเกิดอาการกลัว  
ตัวประหลาดที่โผล่ออกมาอย่างกะทันหัน

“อาจิง ไม่ต้องกลัวนะ ข้าอยู่นี่” ซ่งจื่อใช้หลังเป็นที่กำบังให้อาจิง  
“ถ้าอยากรู้ว่าข้าผู้นี้คือใครก็ต้องจ่ายมาก่อนสักตำลึงสองตำลึง”  
เสียงพูดก้องทั่วแคว้นเบารวกับลอยมาจากทุกทิศทาง

ซ่งจื่อคิดว่าหากนี่ไม่ใช่เทวดาก็คงต้องเป็นปีศาจน้อยอย่าง  
แน่นอน “ข้าไม่มีหยกเงินตำลึงสองตำลึง มีแต่ทองสองสามก้อน ถ้า  
จะเอาก็มาเอาสิ”

“ทองสองสามก้อนอย่างนั้นหรื” เห็นได้ชัดว่าอีกฝ่ายดูพอใจอยู่  
ไม่น้อย น้ำเสียงของเขาดูมีความสุขมาก

ซ่งจื่ออมยิ้มเล็กน้อยแล้วล้วงพัดยกพิสุทธ์ออกมา แล้วค่อย ๆ  
ขยับไปยืนตรงกลางที่โล่งอย่างเงียบ ๆ

“ทองจ๋า ข้ามาแล้ว”

ทันใดนั้นเสียงก็ดังมาจากด้านหลัง ซ่งจื่อหันกลับไปมอง เห็น  
ตัวประหลาดหน้าตาบูดเบี้ยวมีเขี้ยวงอกออกมา ดวงตาสีขาวขนาด

---

<sup>4</sup> ผู้มีพรสวรรค์

ใหญ่ ริมฝีปากเต็มไปด้วยเลือดกำลังพุ่งเข้ามาหาเขา อาจิงตกใจจนกรีดร้องเสียงหลง ตัวประหลาดนั้นโผล่มาจากทางด้านหลังของนาง

ซึ่งฉือค้อย ๆ หมุนตัวไปครबरอบอย่างเชื่องช้า แล้วใช้พัดเคาะท้ายทอยเจ้าตัวประหลาด เจ้านั้นส่งเสียงร้องดังลั่นและหันกลับมาคำรามใส่ซึ่งฉือ

“เอาเงินมา!”

“ไม่คิดเลยว่าเจ้าจะเป็นพวกหน้าเงิน” ซึ่งฉือหยิบทองในมือส่ายไปมา “มาสิ มาเอาสิ”

เจ้าตัวประหลาดถูกกวนอารมณ์ คำรามเสียงดังแล้วพุ่งไปหาทว่าเร็วกว่าที่คิด อาจิงที่ยืนอยู่ข้างเขาคว้าไม้มาหนึ่งท่อน ฉวยจังหวะเหมาะพาดลงไปที่ย้ายทอยเจ้าตัวประหลาดอย่างจัง เจ้าตัวประหลาดส่งเสียงร้องออกมาทว่ายังไม่ล้มลงไป หันหลังกลับมามองอาจิง เด็กหญิงกรีดร้องและวิ่งหนีไป

ซึ่งฉือจับไหล่ของเจ้าตัวประหลาดแล้วทุ้มลงไปในพื้น กดแขนทั้งสองข้างของมันแล้วเปลื้องชุดอันน่ากลัวนั้นทิ้งไป

เด็กหนุ่มผู้นั้นร้องโอดครวญ ทันทีที่เจอแสงแดด หลังจากปรับสายตาได้แล้วก็เห็นซึ่งฉือกำลังหัวเราะ

“ขออภัย ข้าจำผิดคน”

# เจ็ด

## แสงจันทร์ที่บ้านตระกูล

“หือ?”

“อย่าตอบหน้าข้า”

ซึ่งฉือหัวเราะในลำคอ ใช้นิ้วชี้ลูบคางตัวเองและหย่อนก้นนั่งลงบนเจ้าตัวประหลาด

“เมื่อครูยังบอกว่าเป็นเพิงหวงในคราบผู้คนอยู่เลยไม่ใช่รีไยถึงกลายเป็นจำผิดได้เล่า ข้าคิดว่าเจ้าคือมังกรจริง ๆ เสียอีก”

“ท่านจอมยุทธ์น้อย ข้ามีบังอาจ ข้าคือปีศาจน้อยแปลงกายเป็นมนุษย์ ความจริงแล้วข้าไม่บังอาจเทียบวัดมี เงินของท่านข้าไม่เอาแล้ว ท่านปล่อยข้าไปเถอะ” ปีศาจน้อยแบ่ปากและบีบน้ำตาให้ดูน่าสงสารออกมาได้สองหยด “ข้าเพิงแปลงกายได้ไม่กี่วัน ถ้าถูกมนุษย์จับได้ ข้าคงต้องคืนร่างเดิม”

ซึ่งฉือลุกขึ้นยืน เจ้าปีศาจน้อยจึงรีบลุกตาม มันปิดฝุ่นตามตัวแล้วทั้งสองก็ส่งยิ้มให้กัน

“เมื่อไหร่เจ้าบอกว่าจะจำผิดคนหรือ แท้จริงแล้วเจ้าจะหลอกใครกันแน่” เมื่อซึ่งฉือปლობาจึงเรียบร้อยแล้วจึงป็นขึ้นป็นั่งบนแท่น เขาใช้

นิ้วติดฝุ่นที่เปราะอยู่บนเสื้อสีดำ ดวงตาเป็นประกายและยิ้มแฝงความ  
นัย

“ข้า...คือว่า...” ปีสางน้อยขยับสองก้าวเข้าไปใกล้อาจิง อาจิง  
เดินถอยหลังออกไปด้วยความกลัว ปีสางน้อยตกใจ แล้วถอยหลังไป  
ด้วยความรู้สึกผิดเช่นกัน “ข้าชื่อเจียงซ่าง ได้ข่าวว่าคุณชายสามแห่ง  
ตระกูลจี้จะเดินทางไปเยี่ยมฐุหยินหมิงหวน จากนั้นจะต้องผ่านเขาหลู  
นี้ไปเพื่อมุ่งสู่เขาสลายมาร ข้าก็เลยมารออยู่ที่นี่”

ปีสางน้อยยิ้ม กระดิ่งที่ข้อมเท้าส่งเสียงดัง เขากะโดดสองก้าว  
แล้วปีนขึ้นไปบนแท่นที่นั่ง ฟิงตัวซ่างซ่งจือพร้อมกับหัวเราะ

“ข้าได้ยินมาว่าคุณชายสามจี้ซึ่งมีความสามารถโดดเด่น รูปร่าง  
ทะมัดทะแมงองอาจผ่าเผย แม้วัยเพียงสิบเจ็ดปีทว่ามีพรสวรรค์ถึงขั้น  
เขียน นำเสียดายที่ข้าฝึกฝนมาเป็นร้อยปีแต่กลับเป็นมนุษย์ไม่ได้ จึง  
อยากขอคำแนะนำจากเขาเสียหน่อย แล้วฝนก็เทลงมา ใครจะไปรู้ว่า  
ผู้ที่มาจะเป็นเจ้า”

เมื่อซ่งจือฟังจบก็คิดว่าเขาคิดถูก จี้จึงไปที่เขาสลายมารเพื่อไป  
ช่วยท่านพ่อของเขาปราบปีสางอย่างแน่นนอน หากพบกันที่นี่โดย  
บังเอิญ คิด ๆ ไปแล้วก็คงสนุกน่าดู

“อือ ข้าช่วยเจ้าได้นะ” ซ่งจือกางพัดหยกพิรุณที่ในมือเสียงดัง  
พริบ

“ข้าคือซ่งจือ นามรองผู้่อ มีสัมพันธ์อันดีกับคุณชายสาม อีก  
เดี๋ยวเจ้ารออยู่หลังพระพุทธรูปองค์นั้นนะ ถ้าเขาเข้ามาเจ้าก็ช่วยข้าจับ  
เขาไว้เลยนะ”

เจียงซ่างฟังแล้วก็รู้สึกสับสน “ข้าจะจับเขาด้วยเหตุใด ข้าอยาก  
ทำความรู้จัก ไม่ได้มาปล้นเสียหน่อย”

อาจิงกลอกตาแล้วพูดกับซ่งจืออย่างเลยตามเลย “ในเมื่อเป็น  
เช่นนั้น ท่านพี่ก๊วนญูตให้เรามาด้วยกันก็แสดงว่ามันเป็นโชคชะตาฟ้า  
ลิขิต”

เมื่อนางกล่าวจบ ด้านนอกก็มีเสียงฝีเท้าแผ่วเบาดังใกล้เข้ามา  
ผู้มาใหม่สวมชุดสีเงินแจกแสงจันทร์ ดูจากความสูงแล้วน่าจะเป็นจิ้ง  
“มานี่ เชื้อข้าเถอะน่า มาเร็ว”

ซ่งฉือพาอาจารย์ไปซ่อน เขาถูมือไปมาด้วยความตื่นเต้น พอคิด  
ว่าจะได้แก่งคุณชายสามจิ้งผู้ซื้อบ๊อกก็ทำให้เขารู้สึกเหมือนกับมีแสง  
เรืองรองส่องสว่างในใจขึ้นมาในบัดดล

“แล้วข้าล่ะ” เจียงซ่างชี้ที่ตัวเอง วางสีหน้าไม่ถูก ก่อนจะรีบวิ่ง  
ไปหลบหลังพระพุทธรูป

ซ่งฉือแอบมองจิ้งผ่านผ้า màn ที่บังอยู่เบื้องหน้า

จิ้งหน้าตาดีเหมือนอย่างที่เคยเจียงซ่างกล่าว เขาอายุน้อยกว่าแค่  
ปีเดียว แต่กลับสูงชะลูดราวต้นไผ่ รูปร่างสง่าผ่าเผย สวมใส่ชุดสีเงิน  
ดุจแสงจันทร์ ลายปักดวงจันทร์ที่หน้าอกดูคล้ายกับรูปดอกเหมยแดง  
เป็นแนวสีแดงสวยงาม

เขาทำมือส่งสัญญาณให้เจียงซ่าง เจียงซ่างทำสีหน้างวยแต่ก็  
กัดฟันวิ่งออกไป

เดิมทีเขาคิดที่จะเข้าไปกอดคุณชายสามแห่งตระกูลจิ้งจากด้าน  
หลัง แต่ผลสุดท้ายในขณะที่เขากำลังจะกระโจนเข้าไปกอด จิ้งก็หมุน  
ตัวกลับมา ชายเสื้อพลิ้วเป็นแนวโค้ง ฝ่ายนั้นมองผ่านศีรษะของเขาไป  
ด้วยสายตาเย็นชา

“นั่นใคร”

เขาเอ่ยปากถาม ซ่งฉือจึงนึกขึ้นมาได้ว่าน้ำเสียงของอีกฝ่าย  
ไพเราะมาก

“โธ่ จี้...คุณชายสาม ข้า...ข้าคือ...” เจียงซ่างหน้าคะมำลงบน  
พื้น กินขี้ฝุ่นเข้าไปจนเต็มปาก เขาลุกขึ้นมาด้วยความตื่นตระหนกและ  
หน้ากากปีศาจก็หลุดออกไป

“เฮ้ จับเจ้าได้แล้ว” ซ่งฉือตัดสินใจโจมตันทันที เขากอดเข้าไปที่  
ต้นขาของจิ้ง ก่อนจะเงยหน้าแล้วยึดด้วยดวงตาเป็นประกาย

ถ้าจะเอ่ยถึงเรื่องหน้าตาที่งดงาม ซึ่งฉื่อก็นับว่าไม่เป็นสองรองใคร รูปร่างได้สัดส่วน ไหล่กว้าง เอวคอด คอระหงขาวผ่องและที่หางคิ้วมีไฟแดงอยู่เม็ดหนึ่ง

ที่เจียงอิน ซึ่งฉื่อกับชื่อเสียงเรื่องดวงตาเจ้าชู้ ทั้งสองข้างเรียวยาว เป็นรูปผลชึ่ง เวลาเขามองใครก็ตามแม้ไม่รู้สึกล้อลึง ทว่าคนที่ถูกมองนั้นกลับรู้สึกว่ตาคู่นี้ช่างเต็มไปด้วยความรักใคร่ที่พัวพันอยู่ในหัวใจ

ฉื่งรู้สึกจุกอยู่ในลำคอ เมื่อสบตาที่แวววาวของอีกฝ่าย เพียงครู่เดียวร่างกายของเขาก็แข็งทื่อ

# แปด

## ปฏิบัติการพบคนงาม

“เจ้า! ปล่อย้านะ...” เขายื่นมือไปสัมผัสนิ้วมือของอีกฝ่าย  
ทว่าช่งฉือไม่ยอม เขาถูบไล่ได้ไปตามขาของจี้ชิง “เจียงซ่าง ข้า  
ไม่ได้โกหกเจ้าเห็นไหม คุณชายสามจี้ชิงเป็นคนรู้จักเก่าของข้า”

“ใช่จริง ๆ ด้วย” เมื่อเจียงซ่างเห็นความสัมพันธ์ที่แนบแน่นของ  
ทั้งสองคนก็ยิ่งรู้สึกว่ช่งฉือไม่ได้หลอกเขา “ในเมื่อคุณชายสามกับ  
ท่านพี่ช่งสนิทสนมกันแบบนี้ ถ้าเช่นนั้นช่วยชี้แนะข้าสักหน่อยสิ”

สิ่งที่เขากล่าวเป็นเรื่องบังหน้า ทว่าปีศาจน้อยตนนี้กลับไม่รู้ว่  
คำพูดที่ตนเองกล่าวนั้นทำให้อุณหภูมิอากาศเข้าไปใหญ่

“แค็ก ๆ” จี้ชิงกระแอมกระไอสองครั้ง ทันใดนั้นใบหูก็เปลี่ยนเป็น  
สีแดงเรื่อ สอดกระป๋กกลับเข้าฝักแล้วผลักช่งฉือออก ชี้นิ้วไปทางช่งฉือ  
ก่อนจะหันไปพูดกับเจียงซ่าง

“ข้าไม่รู้จักเขา”

ช่งฉือเบิกตากว้าง “จี้ชิง เจ้าความจำเสื่อมหรือ”

จี้ชิงปิดมือของช่งฉือที่ตะหนัาปากของตนเองออก แล้วมอง  
ด้วยสายตาเย็นชา “ข้าแค่มาหลบฝนที่นี่เท่านั้น อีกสักพักข้าก็ไปแล้ว”

เจียงซ่างก้าวสั้น ๆ ไปข้างหน้าแล้วถอยหลังหนึ่งก้าว หลังจากนั้นได้ตรึงมองอยู่ครู่ใหญ่ ในที่สุดเขาก็รวบรวมความกล้ากลืนน้ำลายเอื๊อก สองมือกำแน่นที่หน้าอกแล้วกล่าว “คุณชายสามมาเยือนที่สำนักอันด้อยต่ำของข้า ถือเป็นเกียรติอย่างยิ่ง”

“ฮ่า ๆ”

ซ่งฉือหัวเราะจนตัวงอ แขนข้างหนึ่งพาดไหล่ของจีซิง ยิ้มกริ่มชี้พัดหยกพิสุทธิ์ไปที่พระพุทธรูปที่อยู่ด้านหลังของพวกเขา จีซิงชำเลืองมองแขนที่พาดอยู่บนไหล่ของเขา ซ่งฉือรู้สึก่ออีกฝ่ายไม่ค่อยเป็นตัวเองสักเท่าไร จึงเอาแขนลงแล้วเดินไปยืนข้างเจียงซ่าง ริมฝีปากยกยิ้มเล็กน้อยพร้อมกับกล่าว

“เฮ้ เจ้าอยากจะถามเขาว่าจะเขียนได้อย่างไรไม่ใช่หรือป่ะสิ”

“ข้า...คือว่าข้า...” เจียงซ่างมองจีซิงด้วยความลังเล แล้วค่อย ๆ ก้าวไปด้านหน้าอย่างเชื่องช้า

อาจิงที่ยืนอยู่ข้าง ๆ กอดเสื้อของซ่งฉือไว้กับอก นางยื่นเสื้อที่ผึ่งจนแห้งแล้วให้เขา อาจิงเป็นเด็กผู้หญิงที่ไม่เก่งเรื่องการตากผ้า ซ่งฉือจึงอาศัยช่วงจังหวะที่เจียงซ่างและจีซิงกำลังสนทนากันหาท่อนไม้มาสองท่อนแล้วกอดเสื้อคลุมตัวนอกกับเสื้อซับในออก ส่งให้นางทำเป็นราวตากผ้ากึ่งฉากกันแบบง่าย ๆ

สิ่งที่เจียงซ่างถามล้วนเป็นปัญหาเล็กน้อยทั้งนั้น เขามุ่งมั่นที่จะบรรลุดนเป็นเซียนโดยที่ไม่สนใจเรื่องศีลธรรม เพียงแต่อายุน้อย ยังฝึกได้ไม่ถึงขั้น และเนื่องจากบาปกรรมที่ทำตั้งแต่ชาติก่อน ชาตินี้ถ้าอยากไปให้ถึงฝันก็คงต้องใช้ความพยายามมากกว่าคนธรรมดา

ซ่งฉือเบลอียกายเช่นนี้หันไปทางชายหนุ่มทั้งสองคนที่นั่งเหยียดตัวตรงอยู่ฝั่งตรงข้าม รอให้อาจิงตากเสื้อผ้า

“เจ้าสองคนกระซิบกระซาบอะไรกัน ให้ข้าฟังด้วย”

บรรยากาศภายในวัดค่อนข้างมืดและน่าขนลุก สถานที่ที่มี

ผู้ชายอยู่เป็นจำนวนมากน่าจะมีพลังหยางมากจึงจะถูก

ช่งฉือเบียดตัวเข้าไปแทรกอยู่ระหว่างกลางของทั้งสองคน เส้นผมนุ่มสลวยของเขาแห้งเพียงแค่ครั้งเดียว ดวงตาทอประกายระยิบระยับ หยดน้ำบางส่วนหลงเหลืออยู่บนกล่ำเนื้อได้สัดส่วนของช่งฉือบนใบหน้าทำให้ดูเหมือนมีไฟสีชาดคล้ายดอกเหมย

“ท่านพี่ช่งรูปร่างไม่เลวเลย” เจียงซ่างกลืนน้ำลายด้วยความอิจฉา เขาเรียกว่าช่งฉือเล็กน้อย กระดูกและกล่ำเนื้อก็ไม่ได้สมส่วนเหมือนกับอีกฝ่าย

“ชมเกินไปแล้ว ถ้าจะให้ข้าพูด รูปร่างของน้องอวี่งก็ไม่ได้เลวเช่นกัน ขณะสวมเสื้อผ้าก็ยังมองเห็นถึงรูปร่างกำยำเหนียวมนุษย์”

จี้ซิงกวาดตามองเขาอย่างเย็นชา

มีเสียงมากมายที่จั่วหู แม้จี้ซิงจะดูเหมือนเย็นชาน ทว่าหว่างคิ้วของเขาก็กังเฝ้าความเป็นเด็กอยู่ไม่น้อย ที่จั่วหูผู้คนมักไม่ค่อยสวมชุดขาว ส่วนใหญ่สวมชุดเสื้อคลุมรัดรูปสีเขียวแกมน้ำเงิน มัดผมรวบตึงแล้วใช้ปิ่นหยกยึดเอาไว้

จี้ซิงเป็นลูกศิษย์ของเซียนอู่หลิง ดังนั้นเขาจึงแตกต่างชาวบ้านทั่วไป

“คุณชายสามแห่งตระกูลจี้ นี่คือชุดจันทร์ส่องนทีในตำนานใช่หรือไม่” เจียงซ่างกะพริบตาปริบ ๆ มองรูปร่างของจี้ซิง

“ชุดจันทร์ส่องนทีคือสิ่งใด” ช่งฉือมองขึ้นลงพิณพิเคราะห์ตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า ยืนมือออกไปแล้วลูบไปมาอย่างแผ่วเบา รู้สึกว่าคุณสมบัติของวัสดุค่อนข้างละเอียด “มันแตกต่างกับชุดทั่วไปตรงไหน”

เจียงซ่างยืนมือออกไปคิดอยากสัมผัสเนื้อผ้าเสื้อชื่อนี้ดูบ้าง แต่ถูกสายตาเย็นชาของจี้ซิงสกัดไว้ จึงหดมือทั้งสองข้างมากอดอกแน่น ไม่กล้าขยับอย่างผลิผลาม

“นี่คือชุดจันทร์ส่องนที สหายซ่งไม่รู้จักรึเปล่า”

ช่งฉือมองเสื้อผ้าชุดนี้ นอกจากใช้วัสดุราคาแพงแล้วเขาก็ไม่เห็น

ว่ามันต่างกับชุดทั่วไปอย่างไร

“ก็แค่เสื้อผ้าชุดหนึ่งเท่านั้น” จี๊จึงเปิดปากพูด ก่อนจะมองผ่านทั้งสองคนออกไปนอกประตู

“โอ้ ฟาสว่างแล้ว”

ช่งฉือลุกขึ้นยืน ชายเสื้อสีดำสะบัดไปถูกด้ามกระบี่ของจี๊ซึ่งกล้ำมเนื้อหลังที่ได้สัดส่วนกระทบกับแสงแดด บังสายตาของจี๊ซึ่งที่กำลังยืนมือออกมาหยิบกระบี่ให้หลังนาน ด้ามกระบี่จึงกระแทกเข้าที่เอวของช่งฉือ ฝ่ายนั้นยืนตัวแข็ง กระโดดถอยหลังราวกับถูกถีบ

“เจ้า...เจ้าทำอะไรนะ”

จี๊จึงกวาดตามองช่งฉือ ยามปกติอีกฝ่ายทำตัวเหมือนอันธพาล แต่พอแตะถูกเบา ๆ กลับกระโดดโหยงราวกับตึกแตก

“เจ้าบังแสงข้า”

จี๊จึงลุกขึ้นยืน ชายชุดจันทร์ส่องนทีก็พลั้วไหวตามสายลมราวกับเกลียวคลื่นเป็นประกายระยิบระยับจับตา

ช่งฉือหัวเราะ สะบัดแขนเสื้อไปด้านหลัง “เจ้าให้ความรู้สึกเหมือนกับพระโพธิสัตว์ เรื่องแสงได้ด้วย”

เจียงซ่างได้แต่มองช่งฉือจับชายเสื้อของจี๊ซึ่งอย่างมีความหวัง แต่หลังจากที่อีกฝ่ายตัวดัดตามองเขาเงิบ ๆ เขาก็ได้แต่นั่งกัดขอบผ้าเช็ดหน้าร้องไห้สะอึกสะอื้น นี่มันไม่ยุติธรรม!

อาจังสะกิดเขา เจียงซ่างถึงรู้ตัวว่ายังมีเด็กหญิงตัวน้อยอีกคน

“ท่านพี่ซ่ง สหายซ่ง น้องสาวท่านสวมเสื้อผ้าเรียบร้อยแล้ว”

เจียงซ่างขยับเข้าไปใกล้ เห็นนิ้วเรียวยาวของช่งฉือกดอยู่บนข้อมือของคุณชายสามแห่งตระกูลจี้ราวกับจับชีพจร

ช่งฉือสะบัดมือไล่ “ไป ๆ ๆ คุณอะไร ชีพจรปกติดี ไม่ได้มีเรื่องน่ายินดีอะไร”

จี๊จึงตัวดัดตามองเขาครุ่นหนึ่ง

หลังจากอาจังเก็บเสื้อผ้าและช่วยช่งฉือสวมเสื้อผ้าเรียบร้อย

แล้ว ก็พูดเสียงแผ่วเบาออกมาสองคำ

“ข้าหว”

ช่งฉือจึงนึกขึ้นมาได้ว่ายังไม่มีอะไรตกถึงท้องเลย

อนิจจา ถ้าให้ศิษย์พี่รู้ว่าพวกเขาใช้ชีวิตข้างนอกแบบนี้ ต่อไปคง  
ไม่ยอมให้เขาเข้าใกล้อาจึงเป็นแน่

“ไปกันเถอะ”

“สหายช่งจะไปไหนหรือ”

ช่งฉือหันกลับไปมองเจียงซ่างพลางยิ้ม “กลับบ้านนะสิ เจ้าไม่มี  
บ้านรี”

“บ้าน?” เจียงซ่างครุ่นคิดอยู่สักครู่ แล้วแสดงสีหน้าสับสน “บ้าน  
คืออะไร”

ช่งฉือขมวดคิ้ว แม้ริมฝีปากแล้วมองด้านหลังของจีซิง “เอ๋อ...  
บ้านคือ...ใช่แล้ว!” เขาตบมือขาดใหญ่ราวกับเข้าใจอะไรบางอย่าง  
“ลองถามจีซิงดูสิ คุณชายสามแห่งตระกูลจี้ต้องรู้อย่างแน่นอน”

เจียงซ่างพยักหน้าด้วยความไม่เข้าใจ แล้ววิ่งตามจีซิงไป

# เก้า

## นอนป่วยในอ้อมอก

กว่าทุกคนจะเดินทางถึงสถานที่ที่ผู้คนพลุกพล่านก็เป็นเวลา  
ดึกแล้ว

ซ่งฉือสั่งอาหารมาเต็มโต๊ะ อาจิงรอไม่ไหวอีกต่อไปหยิบน้องไก่  
ขึ้นมากัดด้วยความเอร็ดอร่อย นางไม่เคยชินกับการกินอาหารนอก  
บ้าน ไม่สนใจว่าซ่งฉือจะนั่งลงหรือยัง ส่วนเจ้าตัวประหลาดเจียงซ่าง  
นั่งนิ่งไปกันใหญ่

มีเพียงจี้ซิงที่แตกต่างจากผู้อื่น หลังจากขยับตะเกียบเพียงสาม  
ครั้งเขาก็ไม่กินอีกเลย

ซ่งฉือเกรงว่าการสวาปามของอาจิงจะทำให้อีกฝ่ายรังเกียจ จึง  
หยิบผ้าออกมาเช็ดปากให้นาง จี้ซิงเงยหน้าขึ้นมามองเขาแบบผ่านๆ  
แต่ก็ไม่ได้กล่าวอะไร

“สหายซ่ง หรือว่าแม่นางน้อยผู้นี้คือภรรยาของท่าน ข้าเห็นท่าน  
ดูแลนางเป็นอย่างดีมาตลอดทาง” เจียงซ่างกินไปกลืนไปพลางยิ้ม

ซ่งฉือเตะเขาหนึ่งที เอนหลังพิงเก้าอี้และมองไปทางจี้ซิง ก่อน  
จะดำพร้อมรอยยิ้ม “เจ้าพูดอะไรของเจ้า ไม่เห็นหรือไม่ว่าอาจิงยังเด็ก

อยู่เลย”

“อาจารย์หันหน้าขึ้นมองผู้พูด

จึงตั้งใจให้สงบแล้วหันไปหยิบกระบี่หลิงหวน จากนั้นก็เดินขึ้นไปชั้นบนของโรงเตี๊ยม

“เอ? คุณชายสามกินอิ่มแล้วหรือ”

เจียงซ่างลุกขึ้นยืนแล้วพูดตามหลังไป แต่อีกฝ่ายไม่ตอบ กลับขอน้ำหนึ่งถังจากเสี่ยวเอ้อร์

“กินของเจ้าไปเถอะ” ซ่งจื่อตบไหล่ของเขาเบา ๆ กลอกตาแล้วยิ้มอย่างมีเลศนัย “เจ้าเฝ้าอาจารย์กินข้าวนะ ข้าจะขึ้นไปเอนหลังข้างบนสักหน่อย ง่วงนอนแล้ว”

“เกิดเรื่องอะไรขึ้นหรือไม่ เหตุใดพวกเจ้าสองคนถึงไม่หิวกันล่ะ... ซ่างมันเถอะ” เจียงซ่างหันกลับมายิ้มและกล่าวกับอาจารย์ “เราสองคนกินเถอะ ฮ่า ๆ”

อาจารย์ไม่สนใจตั้งแต่แรก น่องไก่ชิ้นที่สองถูกกัดไปแล้วครึ่งหนึ่ง ส่วนเจียงซ่างยังทะเพ่ปีกไก่ชิ้นแรกไม่หมดเสียที

**แม้ว่าโรงเตี๊ยมที่เซิงเซาจะมีขนาดเล็ก แต่สิ่งอำนวยความสะดวกด้านในก็มีครบทุกอย่าง ในห้องพักมีถึงขนาดใหญ่วางไว้ใช้สำหรับอาบน้ำ**

ตอนที่พวกเขามาถึงเหลือเพียงสองห้องเท่านั้น อาจารย์เป็นเด็กผู้หญิง โดยปกติแล้วก็ต้องนอนแยกห้อง ส่วนบุรุษทั้งสามคนก็ต้องอัดอยู่ในห้องเดียวกัน

ซ่งจื่อแอบย่องเข้าไปในห้อง ภายในห้องนอนไร้เงาจีจิง แต่หลังจากเดินต่อไปอีกสองสามก้าวก็เห็นชุดจันทร์ส่องนทีชุดนั้นแขวนอยู่บนราวแขวนเสื้อตรงประตูกันห้อง อีกทั้งฟูกที่เคยปักอยู่บนศีรษะตกอยู่บนพื้น

เสียงน้ำแผ่วเบา เขาเดาว่าคงกำลังแช่น้ำอยู่

รู้สึกว่าเป็นผู้ที่รักความสะดวก เวลาเป๊ยกฝนจึงรู้สึกไม่สบายตัว กินอาหารไปได้ไม่กี่คำก็ขึ้นมาอาบน้ำ

ซึ่งฉืออิมเล็กน้อย จื่อวินฉงผู้นี้บุคลิกช่างแตกต่างกับจี้หลิงอู่ดูไม่เหมือนเป็นพี่น้องกันเลย จี้หลิงอู่หน้าตาเป่ย์ปลั่ง ทว่าจี้ชิงกลับมีสีหน้าเรียบนิ่ง ทำหน้าซังกะตายไม่สนทัดในการพูดคุย แต่ดูๆ ไปแล้วเขาก็หน้าตาคล้ายกับพี่ชายจริงๆ

“นั่นใคร”

เสียงน้ำกระเซ็นดังผ่านฉากกัน ซึ่งฉือเห็นเขาลุกขึ้นยืน แต่น้ำในถังค่อนข้างสูงจึงปกปิดถึงช่วงเอวของเขาเอาไว้

“ชะ...ข้าเอง ซึ่งฉือ” เขารีบเปล่งเสียงออกมาเพราะกลัวกระบีหลังหันของอีกฝ่าย

“เจ้าเข้ามาทำอะไร” อีกฝ่ายหลังหันไป น้ำเสียงฟังดูตื่นตระหนกเล็กน้อย ก่อนจะนั่งลงไปในถังน้ำ

“ไม่มีอะไรหรอก ข้าเพียงแค่เข้ามาดูว่าเจ้าต้องการความช่วยเหลือหรือไม่ ช่วยหยิบเสื้อผ้าให้อะไรทำนองนี้” ซึ่งฉือขยับพัดในมือ “ข้าคิดว่าคนที่มิชาติกำเนิดสูงส่งอย่างเจ้า คงจะต้องมีคนคอยปรนนิบัติเวลาอาบน้ำเป็นแน่”

“ไม่เคยมี และข้าก็ไม่ต้องการ ออกไปเดี๋ยวนี้” เสียงของเขาแหบพร่าเล็กน้อย ฟังดูเหมือนไม่สบาย

ซึ่งฉือขมวดคิ้วแล้วเดินวนไปวนมารอบฉากกัน “ข้าจะเข้าไปดูเจ้า หากไม่เป็นอะไรจริงๆ ข้าก็จะออกไป ตกลงหรือไม่”

“ไม่ต้องทำให้เป็นเรื่องใหญ่” จี้ชิงถอนหายใจแล้วกระแอมไอเล็กน้อย

“นี่ไม่ใช่เรื่องเล็กหรือใหญ่ พรุ่งนี้ยังต้องรีบเดินทางไปจั่วหลู ถ้าเจ้าเกิดไม่สบายขึ้นมา ซ้อแรกข้าคงไม่สามารถอธิบายกับพี่ชายของเจ้าได้ ประการที่สองคือข้าจะไปหาหยก ถ้าเจ้าป่วย แล้วข้าจะเอ่ยปากได้อย่างไรกัน”

ซึ่งฉือยื่นมือออกมาจับจากกันไม่ แล้วเคาะเบา ๆ สองที “ค่อย  
ว่ากันเถอะ เราสองคนเป็นชายด้วยกันทั้งคู่ ไม่เคยมีอคติใด ๆ เหตุใด  
เจ้าถึงต้องกลัวข้าด้วยเล่า”

มีเสียงน้ำไหลกระเพื่อมเบา ๆ... จีซึ่งลุกออกจากถังอาบนํ้าแล้ว  
สวมเสื้อคลุมตัวบาง แต่ไม่ยอมให้เศษหินทรายบนพื้นเปื้อนเท้าจึง  
ทรงตัวได้ไม่ต๊ะตุ๋นจนเกือบล้มลงกับพื้น

ซึ่งฉือได้ยินเสียงจึงรีบเข้าไปประคองเขาไว้ ขมวดคิ้วเล็กน้อย  
“แม้แต่รักความสะอาดก็ต้องขายหน้าแบบนี้แหละ”

จีซึ่งเงยหน้าขึ้นมอง หยดน้ำที่เกาะอยู่บนหน้าผากไหลลงไปยัง  
รอยสักสีสดบนหว่างคิ้ว ริมฝีปากบางขาวซีดตอบกลับเสียงแผ่ว “ไม่  
เกี่ยวกับเจ้า”

บางทีหากไม่ใช่เพราะโดนฝนมากก็อาจเป็นเพราะการสักลาย  
ห่านป่า ร่างกายจึงได้อ่อนแอลง อีกทั้งยังรู้สึกเหมือนกับถูกเข็มเงินนับ  
ร้อยเล่มทิ่มแทงเข้าไปตามเส้นลมปราณ ไร้เรี่ยวแรงจนล้มลงในอ้อม  
แขนซึ่งฉือ

ซึ่งฉืออดคิดไม่ได้ว่าเจ้าหมอนี่รูปร่างใกล้เคียงกับเขา แต่กล้ำ-  
เนื้อกลับแข็งแรงกว่าเขามาก ผิวของจีซึ่งขาวมาก ไม่ใช่มีลักษณะขาว  
นวล แต่ดูเหมาะกับเขาที่ดูเย็นชา

แม้จะคิดุ่นวาย แต่ซึ่งฉือก็ประคองอีกฝ่ายมาที่เตียงจนได้ เขา  
ดึงผ้าห่มผืนหนาบนเตียงมาคลุมร่างกายของจีซึ่งด้วยความยากลำบาก  
ในตอนที่จะปล่อยมือออกกลับถูกรั้งเอาไว้ ฝ่ายนั้นคว้ามือของเขาไป  
แนบแก้มแล้วพึมพำ

“ท่านแม่”

ซึ่งฉือกั๊กฟัน... ใครเป็นท่านแม่ของเจ้ากัน เขามีราศีของคนเป็น  
แม่เจ็ดเจ้าออกมาอย่างนั้นรี

“เฮ้” เขาตอบเบา ๆ ที่หน้าของจีซึ่ง “ตื่น ๆ เจ้าลูกชาย”

ใบหน้าของจีซึ่งกลายเป็นสีแดงเรื่อ จนมือของซึ่งฉือเองก็ร้อน

ไปด้วย

“ท่านแม่” จีซึ่งยังคงจับมือของเขาไว้ ไม่พูดอย่างอื่นนอกจาก  
พิมพ์เรียกท่านแม่

ซึ่งฉือนั่งลงบนเตียงด้วยความจำใจ มองคนบนเตียงที่ปกติแล้ว  
จะมีสีหน้าที่เย็นชาและหยิ่งผยองที่คราวนี้เสื้อผ้ายับยู่ยี่ห่อตัวจนคล้าย  
บ๊ะจ่าง อีกทั้งยังจับมือของเขาแน่นแถมเรียกหาแต่ท่านแม่

น่าขันนัก...ใครจะคิดว่าจีอวินจงที่เดิมเป็นคนจริงจังจะมีช่วง  
เวลาแบบนี้เช่นกัน

ซึ่งฉือลูบใบหน้าของอีกฝ่ายพร้อมกับยิ้ม...ผิวนุ่มลื่นมาก

ได้ยินมาว่าพอเลยวันเกิดของเขาไปก็จะสามารถบรรลุเป็นเซียน  
เช่นเดียวกับกับเซียนเปย์อยู่หลัง เมื่อถึงเวลานั้นจีซึ่งก็จะอยู่ท่ามกลาง  
ทวยเทพ คนธรรมดาอย่างพวกเขาจะปีนป่ายขึ้นไปได้

อยู่ท่ามกลางทวยเทพ...เป็นสิ่งที่เขาน่าจะคาดเดาได้ เพราะดู  
แล้วก็เหมือนกับมีบรรยากาศของเทพเซียนอยู่บ้าง ไม่ยุ่งเกี่ยวกับทาง  
โลก

“นี่จีซึ่ง ถ้าเจ้าได้เป็นเซียน เจ้าอยากจะเป็นเซียนแบบไหน จะ  
ดูแลสวรรค์หรือดูแลโลกมนุษย์ละ” ซึ่งฉือรู้ดีว่าดูแลโลกมนุษย์ดีกว่า  
สวรรค์น่าจะอุ่นไวกว่าโลกมนุษย์

“เจ้าจะดูแลเรื่องชะตากรรมหรือเรื่องความเป็นความตายละ ไม่สิ  
ความเป็นความตายเป็นหน้าที่ของยมบาล เจ้าควรจะดูแล... เอ...เรื่อง  
มีบุตรเป็นอย่างไร ถ้าไปดูแลเรื่องมีบุตร ชาตินี้ก็น่าเป็นลูกชายข้า  
ได้นะ”

บางที่เขาอาจจะพูดจาเสียงดังเกินไป จีซึ่งจึงพลิกตัวหันหลังให้  
เขา

ซึ่งฉือถูกเขาดึงไปทั้งตัวจนกลายเป็นคร่อมร่างของอีกฝ่าย

“ข้าเอาผ้าห่มของข้าให้เจ้าแล้วไง เหตุใดจึงโลภมากเช่นนั้น” ซึ่งฉือ  
พยายามดึงมือออก แต่ก็ดึงไม่ออก เขาจึงมุดเข้าไปในผ้าห่มและซุก

หลังคอกของอีกฝ่าย

หลังจากจัดการท่าทางของตนเองเสร็จ เขาก็รู้สึกว่าคุณเองมีคุณสมบัติของแม่และภรรยาที่ดีอยู่ไม่น้อย บางทีเขาอาจจะจะเป็นแม่ที่ดีได้ เขานึกไปยิ้มไป ทางนี้มีออกแล้วเอานิ้วจิ้มหน้าของจีจี้ “เช่นนั้นชาติหน้าเจ้าก็ทำให้ข้าเป็นผู้หญิง แล้วข้าก็จะเป็นแม่ของเจ้าดีหรือไม่”

จีจี้ไม่ได้ยิน เขาได้ยินเพียงคำว่า ‘แม่’ คำเดียวเท่านั้น จึงกระชับมือซึ่งฉีกแน่นขึ้นอีกแล้วเอ่ยเรียกท่านแม่

ซึ่งก็รู้สึกว่าคุณตอนที่อีกฝ่ายไม่ได้ทำหน้าที่ตั้งตักนารักดี ความน่ารักแบบนี้คงไม่ได้มีบ่อยๆ เขาจึงทิ้งศีรษะลงบนหมอน นอนหันข้างมองสีหน้าของอีกฝ่าย

เดี๋ยวขมวดคิ้ว เดี่ยวยกมูมปากขึ้น...พลันรู้สึกว่าคนผู้นี้เต็มไปด้วยเสน่ห์

“สหายซ่ง...”

เจียงซางเปิดประตูเข้ามา แล้วตกใจภาพที่เห็นอยู่ตรงหน้า

จีจี้นอนหงายอยู่ที่ด้านหนึ่งของเตียง มูมปากยกขึ้น ยิ้มอย่างอ่อนโยน ส่วนซ่งฉือใช้มือเท้าเตียงพยุงตัวขึ้นมา มองคนที่นอนอยู่ด้วยแววตารักใคร่เอ็นดู

อะ...อะไร นี่มันเรื่องอะไรกัน

# สิบ

## ร่วมเตียงร่วมหมอนเป็นพี่น้อง

“พะ...พวกเจ้ากำลังทำอะไรกันนะ”

เจียงซ่างทำมือเป็นรูปกากบาท เกาะขอบประตูแล้วค่อย ๆ เข้าไปในห้อง “คุณชายสามแห่งตระกูลจี้เป็นอะไรละ โดนเวทมนตร์รี”

“เจ้านั้นแหละทำอะไร” ช่งจื่อลุกขึ้นนั่ง มือข้างหนึ่งยังคงถูกจี้ชิงจับไว้แน่น

“เอ๊ะ สหายซ่งเป็นคนบอกเองว่าโรงเตี๊ยมเหลือห้องว่างเพียงสองห้องไม่ใช่หรือ ข้าก็เลยต้องอยู่ห้องเดียวกับท่านทั้งสองคน”

ช่งจื่อทุบศีรษะตนเอง เขาถูกจี้ชิงเรียกจนสติไม่อยู่กับเนื้อกับตัว เจียงซ่างเข้ามาก็ต้องมานอนนะสิ

“เจ้า เจ้าน่ะรอก่อนนะ” ช่งจื่อกระแอมไอสองที

เจียงซ่างไม่ควรจะเข้าใจผิด

แต่ซ่างมันเถอะ จะเข้าใจผิดหรือไม่ก็ไม่เห็นเป็นไรนี่นะ

“สะ...สหายซ่ง เช่นนั้นจะให้ข้านอนตรงไหน” เจียงซ่างกอดเสื้อผ้าของตนเองไว้แน่น มองสถานการณ์บนเตียงตาค้าง เห็นได้ชัดว่าคนที่สามไม่สามารถเบียดเพิ่มเข้าไปได้...โอ ไม่นะ แย้ง

“เตี้ยงนั้นก้อนนไม่ได้แล้ว” ซ่งฉือพยายามเกาะมือซ่างนั้นออกจาก จี้ซิง แต่เจ้านี้แรงเยอะมาก ดิงอย่างไรก็ดีงไม่ออก เมื่อหมดปัญญาจึง พลิกตัวด้วยความยากลำบากมาถามเจียงซ่างที่ยังคงนั่งที่อยู่ว่างๆ ที่เดิมว่า “สหายเจียง เจ้าเป็นถึงปีศาจ ต้องมีร่างเดิมอย่างแน่นอน”

“พูดตามตรงเลยนะ ร่างเดิมของข้าคือปลาจิ้นหลี่<sup>5</sup>” เจียงซ่าง กล่าวด้วยความภาคภูมิใจ “ก่อนที่จะบำเพ็ญเพียรจนกลายเป็นมนุษย์ได้ ข้าเคยอยู่ในวัดฟานอินให้บูชา ปลาจิ้นหลี่หกลีที่ยิ่งใหญ่เช่นนี้มีข้าเพียง ผู้เดียว”

เมื่อกล่าวถึงตรงนี้ น้ำเสียงเขาพลันเคร่งลงทันที “เพียงแค่พอ กลายเป็นมนุษย์ ข้าก็ไม่อาจอยู่ที่วัดฟานอินได้อีกต่อไป จำต้องเร่รอน ท่องไปเรื่อยอย่างนี้”

“อ้อ” ซ่งฉือพยักหน้า “อย่างนี้เอง ตอนที่ข้าเจอสหายเจียงจึง รู้สึกว่าทุกอย่างดูราบรื่นไปหมด มหาโชคร้ายเียนจริง ๆ ที่แท้สหาย เจียงก็คือปลาจิ้นหลี่นั่นเอง”

เจียงซ่างได้ยินเขากล่าวชมเช่นนั้นก็ตะลึงด้วยรู้สึกเขินอาย “ไม่ได้ดีเลิศขนาดนั้นหรอก”

“ในเมื่อสหายเจียงเป็นปลาจิ้นหลี่ อกยที่ข้าต้องขออธิบายเสีย หน่อย เตี้ยงนี้คงนอนไม่ได้แล้วละ น้องอวินจงก็ป่วยด้วย ข้ากับเขามี สายสัมพันธ์พี่น้อง มีไมตรีต่อกัน จึงต้องดูแลเขาเป็นอย่างดี”

เจียงซ่างพยักหน้า นี่ก็เป็นเรื่องที่สมเหตุสมผลดี

“ประการที่สอง ข้าไม่อยากให้สหายเจียงเหน็ดเหนื่อยจึงได้หา สถานที่ที่เหมาะสมให้แก่สหายเจียงไว้เรียบร้อยแล้ว เมื่อเป็นปลา การ ได้อยู่ในน้ำย่อมเป็นความสุขสูงสุด ห้องซ่าง ๆ มีน้ำอยู่ถึงหนึ่ง ถ้า คินนี้สหายเจียงใช้ร่างเดิม พรุ่งนี้เช้าเราจะได้เดินทางกันเลย”

เจียงซ่างเดินได้สองก้าวก็พบว่าห้องซ่าง ๆ มีถึงน้ำใหญ่ตั้งอยู่

---

<sup>5</sup> ปลาการ์ปแฟนซี

เป็นเวลานานมากแล้วที่เขาไม่ได้มีความสุขกับร่างเดิม เขากำลังเตรียมที่จะกระโจนลงไปแต่ก็ถูกคิดขึ้นได้ว่าเรื่องนี้มีบางอย่างไม่ถูกต้อง และก่อนที่จะเข้านึกออกก็ได้ยินเสียงแหบพร่าพร้อมกับลมหายใจหอบถี่เรียก “ท่านแม่” ดังมาจากในห้องนอน

เขารีบวิ่งออกไปดู เห็นช่งฉือใช้มือปิดปากจีซิงไว้พร้อมกับยิ้มเจื่อน

“สหายช่ง คุณชายสามแห่งตระกูลจีเป็นอะไรไป”

“อ้อ แคไอนะ ข้ากลัวเขาไอแล้วแพร่อาการป่วยออกมาจึงปิดปากเขาไว้ ไม่มีอะไรหรอก เจ้าไปพักเถอะ”

เมื่อถูกขัดจังหวะขึ้นมาแบบนี้ เจียงซำพลันลืมไปเลยว่ามีความอย่างที่ไม่ถูกต้อง เขากลายร่างเดิมแล้วกระโจนลงไปในถังน้ำอย่างมีความสุข อีกทั้งยังพ่นน้ำออกมาอย่างสนุกสนานอีกด้วย...สบายจริงๆ

ช่งฉือปล่อยมือออก จีซิงส่ายอย่างแรงจนใบหน้าแดงก่ำ แต่รอยสักที่หว่างคิ้วเริ่มจางลง หัวคิ้วที่ขมวดขิดก็ค่อยๆ คลายลงทีละน้อย ดวงตาปิดสนิทไม่เคลื่อนไหวอีกต่อไป

เจ้าหมอนี่...ช่งฉือถอนหายใจเฮือกใหญ่ รู้สึกว่ามีของของตนเองเข้าไปหมด เขาลองกำมือแล้วคลายออกอย่างสันเทา

มีเพียงตอนที่นอนหลับสนิทแล้วเท่านั้นจึงค่อยดูชื่อตรงขึ้นมาหน่อย

ช่งฉือถอนหายใจอีกครั้งก่อนจะมุดเข้าไปใต้ผ้าห่มแล้วนอนตะแคงมองใบหน้าของจีซิง

หล่อมากจริง ๆ...มองก็ครั้งก็ยังหล่อ

ไม่ว่าจะมองจากมุมใดเครื่องหน้าของเขาก็คมชัดสมบูรณ์แบบ แม้จะยังไม่ถึงวัยสวมกวนและดูเยาว์วัย ทว่าไหนคิ้วหนูนุ สันกรามเด่นชัดก็ทำให้กล่าวได้แล้วว่าหลังจากผ่านพิธีสวมกวนจะต้องเป็นบุรุษรูปโฉมงดงามเป็นแน่ ใครได้ไปเป็นสามีคงจะมีความสุขแน่นอน

ช่งฉือหัวเราะ เขานึกถึงท่าทีโอหังตอนพบกันครั้งแรก แต่คืนนี้

กลับละเมอเพื่อเรียกหามารดาในโรงเตี๊ยมลับปะรังเคหลังนี้

วงล้อแห่งโชคชะตาพลิกแรงนำดู

“เจ้าเด็กเชื่อนี้ตกอยู่ในกำมือของข้าแล้ว” เขายื่นมือไปเคาะหน้าผากของจีซิงเบา ๆ แต่ก็ไร้ปฏิกิริยาใด ๆ โต้ตอบ ช่งฉือถอนหายใจนอนราบมองไปที่หัวเตียง ยามไม่ได้อยู่ที่หอให้ถึงเขาก็รู้สึกคิดถึงบ้านอยู่บ้าง ไม่รู้ว่าตอนนี้ศิษย์พี่ทั้งหลายกับตาเผ่านั้นจะทำอะไรกันอยู่ คงไม่ใช่ว่ายังโกรธเขาอยู่หรอกนะ

ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม เหตุใดจีซิงถึงได้มีรอยสักห่านป่าเพิ่มขึ้นมาอีก ไม่ใช่ว่าเขากลับไปหาฮูหยินหมิงหานแล้วหรือ แล้วได้พบกันหรือยัง

การไปจำลู่ครั้งนี้แม้จะไปเพื่อหาหยก แต่ความจริงเขาอยากจะรู้ว่าลูกศิษย์ของจำลู่ฝึกเป็นเซียนกันอย่างไร

ช่งฉือยื่นมือออกไป พยายามตั้งสมาธิ แต่ไม่ว่าจะอย่างไรก็ยังไร้แววปฏิกิริยาโต้ตอบ แม้กระทั่งความเปลี่ยนแปลงน้อยนิดภายในร่างกายของเขาก็ยังไม่มี

เต้าส่งเสริมเกี้ยวหนูให้มีหนึ่ง หนึ่งส่งเสริมเกี้ยวหนูให้มีสอง สองส่งเสริมเกี้ยวหนูให้มีสาม สามส่งเสริมเกี้ยวหนูให้มีสรรพสิ่ง

หลับตา ลืมตา เดินลมปราณ นัยน์ตาอ้างว้าง

เขาลดมือทั้งสองลงข้างกายอย่างไร้เรี่ยวแรง...ชีวิตนี้เป็นได้แค่สวะเท่านั้นหรือ

ช่งฉือหลับตาลงแต่ก็นอนไม่หลับ พลิกตัวไปมาหลายครั้ง เขาคล้าไปโดนอะไรบางอย่างที่อยู่ข้างกายของจีซิง คล้าสัมผัสอยู่นานก่อนจะหยิบมันออกมา

เป็นหยกชิ้นหนึ่ง มันเต็มไปด้วยวิญญาณแห่งหิมะ

เขาเคยเห็นมันบนคอของจีซิง

เขาลูบมันไปมา รู้สึกเย็น

“นี่เอาไว้ทำอะไร” เขาบ่นพึมพำ หยกธรรมดากำไว้ได้ยากก็อุ่นขึ้น

แต่หยกขึ้นนี้ไปมาระหว่างเขาสองคนอยู่เป็นเวลานาน จีจึงมีไข้อยู่  
สักพักแล้ว หยกขึ้นนี้เอาออกมาจากในผ้าห่มก็ยังเย็นในมืออยู่เลย  
แต่หยกขึ้นนี้แขวนอยู่บนคอของจีจึง อาจเป็นไปได้ว่าการพลิกตัวของ  
ทั้งคู่ทำให้มันหลุดออกมา คงไม่เป็นการดีแน่ถ้าพรุ่งนี้จีจึงตื่นขึ้นมาพบ  
ว่าหยกที่ห้อยอยู่ที่คอหลุดไป เขาจึงค่อยๆ สวมหยกไว้บนคออีกฝ่าย  
ให้เหมือนเดิม

พอสวมไว้ที่คอ สีของหยกก็เปลี่ยนจากสีเข้มเป็นอ่อนลง ในที่สุด  
ก็กลายเป็นหยกสีขาว

มหัศจรรย์เสียจริง เมื่อครูนี้อย่างเป็นสีเขียวมรกตอยู่เลย

คิดอย่างถืถ้วนแล้ว หยกขึ้นนี้ต้องไม่ธรรมดาอย่างแน่นอน

จีจึงมีพรสวรรค์เป็นเลิศ ผู้ที่เหมาะสมจนได้รับเลือกให้เป็นเซียน  
เช่นนี้ต้องแตกต่างจากสวะอย่างเขาแน่นอน การมีหยกมหัศจรรย์ขึ้น  
นี้อยู่ในครอบครองก็ไม่ใช่ว่าสิ่งไหนจินตนาการสักเท่าไร

ราวกับรู้สึกถึงความอิจฉาและริษยาในใจของตนเองที่ไม่อาจ  
ควบคุมได้ ซึ่งจื่อรีบลุกขึ้นนั่งและทำสมาธิทันที

“นั่งทบทวนข้อผิดพลาดของตนเองเสียๆ อย่าได้วิจารณ์ผู้อื่น”

ท่องอยู่หลายรอบ ความคิดที่น่าขยะแขยงภายในหัวจึงค่อยๆ  
จางหายไป จากนั้นจึงมุดเข้าไปใต้ผ้าห่มแล้วบังคับตนเองให้หลับไหล

**ราชันแห่งอสูรทั้งสี่ทิศยืนอยู่บนเปลวเพลิง จ้องถ่มทิ้งมา  
ที่เขา**

ผู้กล้ายืนอยู่บนดอกบัวลอยเด่นอยู่กลางอากาศ มองลงมาจาก  
ที่สูงด้วยสีหน้าเหยียดหยาม

ใบหน้า...เขามองเห็นใบหน้าไม่ชัดเจน

สัตว์ร้ายน่าสะพรึงกลัวที่มีรูปร่างขนาดใหญ่ปรากฏอยู่เบื้องหน้า  
เขา เขาคุกเข่าอยู่กับพื้น แขนขาชาารวกับถูกบางอย่างมัดไว้

ทันทีที่เจ้าสัตว์ร้ายหายใจออกมาทางจมูก ลมหายใจของมันก็

แรงจนทำให้เขาเจ็บไปทั้งตัว เจ็บไปจนถึงกระดูกราวกับร่างกายจะแตกออกเป็นเสี่ยงๆ

ซึ่งจื่อคิดหาทางหนีทีไล่เพื่อถอยหลัง ทว่ากระบี่ก็ฟันลงมาแล้ว แม้กระทั่งผู้กล้ายังมีสีหน้าขะแยง ความจริงแล้วในขณะที่กระบี่แทงเข้ามาในร่างกาย ซึ่งจื่อกลับไม่รู้สึkJ็บแม้แต่น้อย

ทว่าตอนดึงออกมานี่สิ เขากลับเจ็บจนแทบดับสลาย

และในช่วงที่เขารู้สึกเหมือนตกลงไปในเหวที่ไร้จุดสิ้นสุด ทันใดนั้นเองก็รู้สึกว่ามีใครคนหนึ่งดึงแขนเขาเอาไว้ หลังจากนั้นก็รู้สึกเจ็บกัน ซึ่งจื่อร้องออกมาเสียงดัง พอได้สติก็พบว่าตนเองนั่งอยู่บนพื้น

เกิดเรื่องอะไรขึ้น

ผ้าห่มบนเตียงยับยู่ยี่ จี้ซิงนอนหลับสบายอยู่ใต้ผ้าห่มโดยไม่มีการเคลื่อนไหวใด

เขาลุกขึ้นยืนแล้วลูบกัน...ใครถีบเขาลงมา

จี้ซิงหรือ หากไม่ใช่เจ้าหมอนั่นแล้วยังจะมีใครอีก แต่ดูเหมือนฝ่ายนั้นไม่ได้ขยับตัวเลยสักนิด

“สหายซ่ง”

เสียงแผ่วเบาดังมาจากด้านหลังทำให้ซึ่งจื่อตกใจ

“สหายเจียงนี่เอง ตื่นแต่เช้าเชียว ฮ่าๆ”

เจียงซ่างหัวเราะแล้วชี้ไปที่จี้ซิงซึ่งนอนอยู่บนเตียงก่อนจะถาม “พวกท่านนอนหลับสบายหรือไม่”

“พอใช้ได้ เขาดีขึ้นมากแล้วละ” ซึ่งจื่อคิดในใจ...ไม่ว่าอย่างไรก็นอนไม่หลับไปแล้ว เช่นนั้นตื่นนอนเลยก็แล้วกัน

เจียงซ่างไปเรียกอาจิงที่ห้องซ่างๆ

เมื่อเปลี่ยนเสื้อผ้าเรียบร้อยแล้ว ตอนที่ซึ่งจื่อเตรียมออกไปซ่างนอก จี้ซิงก็ลุกจากเตียงขึ้นมานั่ง

“เจ้าตื่นแล้วรี”

จี้ซิงพยักหน้า มองด้วยสายตาเย็นชาแล้วนวดรอยสักบนหว่าง

คิวเหมือนกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น

“เมื่อวานข้าเป็นลมไปรี”

“ใช่” ช่งฉือนั่งลงไปที่ข้างเตียง “เมื่อวานเจ้าขับในอ้อมอกข้า ตลอดเวลา น่าสงสารจริง ๆ”

ริมฝีปากของจี้ซิงยังซีดเผือด ดวงตาฉายแววขอโทษ เบือนหน้าไปเล็กน้อยแล้วกล่าวเสียงแผ่วเบา “ขอบใจมาก”

“อือ ไม่ต้องเกรงใจ พวกเราถือว่าเป็นเพื่อนกัน ไม่ต้องขอบอกขอบใจอะไรหรอก”

จี้ซิงเงยหน้าขึ้น แว่วสับสนฉายอยู่ในดวงตาของเขา “เพื่อนรี”

ช่งฉือเห็นสีหน้างุนงงของจี้ซิงก็หลุดหัวเราะออกมา “แน่นอนว่าเราเป็นเพื่อนกัน เจ้าไม่เคยมีเพื่อนหรือ”

“ข้า...” จี้ซิงสับสนเล็กน้อย ตั้งแต่ลงจากเขาอยู่หลังนอกจากพี่รองกับศิษย์น้องในตระกูลจั่วลู่สองสามคนแล้ว เขาก็รู้จักอยู่ไม่กี่คนได้แต่พยักหน้าทักทายกัน ไม่นับว่าเป็นเพื่อน

“ไม่เป็นไร ต่อไปข้าจะเป็นเพื่อนสนิทของเจ้า แน่แน่นอนว่าหากเจ้าไม่รังเกียจเศษสวะอย่างข้า พวกเราก็สาบานเป็นพี่น้องกันได้” ช่งฉือครุ่นคิดแล้วยกขาขึ้นนั่งไขว่ห้าง “ได้เป็นเพื่อนกับเจ้า เสมือนข้าทำบุญมาแต่ชาติปางก่อน”

จี้ซิงนึกขึ้นมาได้ว่าอีกฝ่ายไม่มีหยวนตัน จึงไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะอยู่รอดได้ท่ามกลางผู้คนที่กำลังแสวงหาหนทางสู่การเป็นเซียน ตัวเขานั้นมีพื้นฐานที่ดี แต่ช่งฉือนั้นหากคิดที่จะพยายามก็ยังไม่รู้เลยว่าจะต้องเริ่มต้นจากตรงไหน

“เรื่องสาบานเป็นพี่น้องนะไม่จำเป็นหรอก เป็นเพื่อนกันก็เพียงพอแล้ว” เขาลุกขึ้นนั่งแล้วส่งยิ้มให้ช่งฉือ

ช่งฉือมองด้วยความตะลึง...นี่จี้ซิงยิ้มให้เขาอย่างนั้นหรือ

“ฮ่า ๆ”

เขาหัวเราะแปลก ๆ ด้วยความตื่นเต้นจนจี้ซิงตกใจลูกลี้ลุกลน

“น้องอวินจง” ซ่งจื่อลุกขึ้นยืนอย่างตื่นเต้น สะบัดพัดหยกพิสุทธิ์ แล้วกล่าวพร้อมกับโบกพัดไปมา “ต่อไปเจ้าต้องเรียกข้าว่าท่านพี่ผู้ยิ่งใหญ่”

จีซิงแสร้งยิ้ม เดินอ้อมเขาไปหยิบเสื้อผ้าที่แขวนอยู่บนที่แขวนเสื้อ “รอชาติหน้าเถอะ”

“เจ้า! จีซิง อย่าให้ข้าต้องรอ เรียกข้าว่าท่านพี่ผู้ยิ่งใหญ่ เร็ว!”

คนด้านหลังรีบสวมเสื้อผ้าอย่างรวดเร็วดุจเขียน และหายแวบไปต่อหน้าต่อตาของเขา

แสงอาทิตย์ทอดลอดหน้าต่าง ส่องแสงเข้ามาท่ามกลางความเงียบสงบ

# สิบเอ็ด

## ราวกับไม่ใช้การเดินทางของบุรุษน้อย

หนทางไม่ไกลมากนัก ทว่าร่างกายของอาจึงค่อนข้างอ่อนแอจึงต้องเดินไปพักไปตลอดทาง

ส่วนเจียงข้างนั้น ความสามารถในการใช้กระบี่ไม่ค่อยดีนัก ถ้ามโน่นถ้ามนี้จึงซึ่งตลอดทาง ถ้ามจนซึ่งจื่อรู้สึกปวดเคียวเวียนเกล้าแม้ว่าเขาไม่ใช่คนตอบก็ตาม

“เฮ้ สหายเจียง เจ้าให้น้องข้าพักสักหน่อยได้ไหม จะพิเศษเพียงใดก็คงทนการเดินล่อมน้ำล่อมหลังจากเจ้าไม่ได้” ซึ่งจื่อทนนไม่ได้อีกต่อไป หยิบสุราคืนเดือนหงายออกมาจากเอว มันเป็นเหล้าที่เขาสะสมเอาไว้แล้วยื่นให้แก่เจียง “เอ้า น้องชาย ชิมดูสิ รสชาติดีนะ”

“ไม่ต้องหรอก ข้าไม่ดื่มเหล้า” จื่อจึงรู้สึกวุ่นเมื่อนับเป็นน้องชายก็ต้องเรียกว่าน้อง แต่ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม ในใจของเขากลับไม่ตอบรับ

“น้องรี สหายซ่ง ผ่านไปแค่คืนเดียวเหตุใดความสัมพันธ์ของท่านกับคุณชายสามจึงเปลี่ยนไปเช่นนี้เล่า” เจียงข้างรู้สึกเหมือนถูกทรยศ ราวกับว่าตนเองพลาดเรื่องราวที่สำคัญมากไป

ซึ่งจื่อหัวเราะออกมาเบาๆ แต่ไม่ได้ตอบอะไร ดิดฝ่าหวดเหล้า

แล้วยกขึ้นดื่มอีกใหญ่ก่อนจะถอนหายใจออกมาอย่างพลิดพลิน หลังจากนั้นจึงตอบอย่างเชื่องช้า “ไม่เกี่ยวกับเจ้า”

เจียงซ่างพูดไม่ออก หันกลับไปมองอาจิงซึ่งทำหน้าตกใจเช่นกัน มีความสัมพันธ์อันดีกับคุณชายสามแห่งตระกูลจี้เช่นนี้ อนาคตต้องสดใสเป็นแน่

“คะ...คุณชายสามแห่งตระกูลจี้ เจ้ากับสหายซ่งสาบานเป็นพี่น้องกันแล้ววี่” เจียงซ่างขยับเข้าไปใกล้จี้จิง คิดอยากจะดึงแขนอีกฝ่าย แต่ก็ไม่กล้า สีหน้าเหมือนกับไม่อยากจะ

“ไม่ใช่...” จี้จิงหลบตามองไปที่พื้น ทันใดนั้นเขาก็ชะงัก “เดี่ยวระวัง!”

“เป็นอะไรไป” ซ่งจื่อตึงอาจิงเข้ามาอยู่ในวงล้อมเพื่อความปลอดภัย โดยมีเจียงซ่างและจี้จิงหันหลังเข้าหากัน

“ตรงนี้มียอยเท้าพวกว่านหลิง” จี้จิงชักกระบี่ออกมา ความคมของกระบี่หลิงหานยามกระทบฝักส่งเสียงพร้อมกับส่องประกายอย่างฉับพลัน

“ยอดกระบี่” เจียงซ่างขยับเข้าไปใกล้ “เป็นไปได้หรือไม่ว่าเป็นกระบี่หลิงหานที่เขียนอยู่หลังใช้ สมคำเล่าลือที่ว่าหลิงหานทะลุวิญญาณจริง ๆ”

“ฟังเสียงสิ” ซ่งจื่อขมวดคิ้ว เพิ่งจะผ่านโรงเตี๊ยมไปเพียงแห่งเดียวเท่านั้นอีกทั้งบ้านเรือนก็มีมากจนหนาทา เหตุใดถึงมือสุรเช่นนี้ได้

“รอยเท้านี้เหมือนเกิดขึ้นไม่นาน ไม่ได้ตรงไปทางเดียวกับพวกเรา ทางที่พวกเรามากก็ไม่เจอรอยเท้าแบบนี้ แต่กลับมียอยเท้าหยุดอยู่ตรงนี้อย่างกะทันหัน บางที...” ซ่งจื่อขมวดคิ้ว มีดวงสังหรณ์ที่ไม่ค่อยดีนัก หรือว่า...

“แย่แล้ว” จี้จิงหันกลับไปมองด้วยความวิตก

“โรงเตี๊ยม!” ทั้งสองอุทานออกมาพร้อมกัน

กว่าเจียงซางจะมีปฏิกิริยาอะไร ช่งฉือก็ตั้งอาจึงวิ่งกลับไปทางเดิมเรียบร้อยแล้ว ส่วนจีซิงก็วิ่งตามหลังไปติด ๆ

รอยเท้าขนาดใหญ่ที่เห็นนั้นบ่งบอกถึงความน่ากลัว นี่คือนสุรรมแม่น้ำว่านหลง กลับไปต้องตายแน่...

“คุณชายสาม สหายซ่ง อาจึงน้อย รอช้าด้วยสิ”

### นี่คือสนามสังหารหมู่

ในตอนที่ช่งฉือเห็นสภาพที่นี่ เขานึกออกเพียงประโยคนี้เท่านั้น โหดร้ายเกินไปแล้ว

เขาริบเอามือปิดตาอาจึงไว้ ส่วนอาจึงจับแขนของเขาไว้แน่นยืนตัวสั่นเทา “อาจึง ไม่ต้องกลัวนะ”

บนพื้นเต็มไปด้วยศพถูกฉีกเป็นชิ้น ๆ มีลูกตากลิ้งไปมาอยู่ที่เท้าของช่งฉือ

เลือดไหลลงแม่น้ำไปตามรอยผืนดิน กลิ่นคาวเลือดคั่งระจุ่มก “เป็นฝีมืออสุร” จีซิงย่อตัวลงไปตรวจดูรอยแผลที่ฉีกขาด โหดเหี้ยมเป็นอย่างยิ่ง ไม่เหมือนการกระทำของผู้มีสติปัญญาแม้แต่หน่อย

“ตระกูลเหลียนที่ชายฝั่งว่านหลงควบคุมดูแลพวกอสุรและทำกระบี่ไม้ไผ่หรือ เหตุใดถึงปล่อยให้พวกมันออกมาทำร้ายชาวบ้าน” ช่งฉือกัดฟัน จากถนนสายนี้ไปจะเหลือเพียงเจียงอินเท่านั้น

“ตระกูลเหลียนไม่ได้เข้าร่วมการฉกชิงเขาสลายมาร เห็นได้ชัดถึงความทะเยอทะยานที่โหดชั่ว” จีซิงลุกขึ้นยืน เก็บกระบี่หลังหันไว้ในฝักดั้งเดิม ส่งสายตาไปที่เขาพร้อมกับความกังวลที่แฝงไว้บนสีหน้า “แผนการเดินทางไปจั้วลู่เทียนนี้ เกรงว่าจะไม่บรรลุผลสำเร็จ”

ช่งฉือถอยหลังไปสองก้าว สีหน้าซีดเผือด

ถ้า...ถ้าเจียงอินตกอยู่ในสภาพเช่นนี้เหมือนกัน เขา...เขาจะทำอย่างไร

สระผู้ที่แม้แต่พลังก็รวบรวมไม่ได้จะไปต่อกรกับอสุรที่เต็มไปด้วย

ด้วยความเหี้ยมโหดเหล่านี้อย่างไรเล่า

“สหายซ่ง ท่านไม่ต้องกังวลไป ข้าจะกลับไปเป็นเพื่อนท่านเอง”  
เจียงซางตบไหล่เขาเบา ๆ “คุณชายสามแห่งตระกูลจี้ก็จะไปด้วยใช่หรือไม่”

จี้ซิงขมวดคิ้ว

ซ่งจื่อเงยหน้าขึ้นมองเขา จากนั้นก็มองเจียงซาง กำมือแน่น  
ก่อนทอดอาเจิงไว้ในอ้อมอก

“ไม่จำเป็นหรอก” เขากล่าวเช่นนั้น แววดตาของซ่งจื่อเต็มไปด้วย  
ความดุร้ายที่พร้อมจะแผดเผาทุกอย่างที่อยู่เบื้องหน้า เขาส่งอาเจิงให้  
เจียงซาง “ข้าจะไปคนเดียว”

“ไม่ได้นะ” จี้ซิงก้าวไปข้างหน้า “เจ้าไม่ใช่คู่ต่อสู้ของอสูรนั้น”

“ข้าไม่ใช่” ซ่งจื่อพยักหน้า กัดฟันแล้วกล่าวเสียงดัง “แต่ข้าเป็น  
ประมุขน้อยแห่งหอไถ่ถึง ไม่ว่าจะเกิดเรื่องอะไรขึ้นที่หอไถ่ถึง ข้าก็ต้อง  
ร่วมเป็นร่วมตายกับพวกเขา”

“เหตุใดถึงต้องรันทาที่ตาย” จี้ซิงมองไปยังหนทางเบื้องหน้า  
ที่เต็มไปด้วยซากศพเกลื่อนกลาด “อสูรถูกตระกูลเหลียนควบคุม หาก  
ไม่มีคำสั่งของพวกเขา พวกมันก็ไม่กล้าลงมือหรอก”

“เจ้าหมายความว่าอย่างไร”

“จับกุมเหลียนอี้ไหว” จี้ซิงยื่นมือออกไปแล้วใช้นิ้วเรียวยาววาด  
เป็นรูปคาถาส่งข่าว

“เจ้ากำลังส่งข่าวให้จี้หลิงอู๋รี”

“อีกสักครู่พี่รองจะมา พวกเราล่วงหน้าไปก่อน” จี้ซิงสบตาซ่งจื่อ  
ด้วยสายตามุ่งมั่น “ข้าจะไปกับเจ้า”

ซ่งจื่อยื่นมือออกไปจับแขนของจี้ซิงแล้วกล่าวด้วยน้ำเสียงกังวล

“แต่เจ้าเพิ่งหายป่วยนะ อีกอย่าง...ไม่ใช่ว่าเจ้ามีฐานะต้องรีบ  
กลับไปที่บ้านหรือ”

“ไม่เป็นไร แค่อะไรเล็กน้อย” จี้ซิงส่ายหน้า “ในตอนนี้อันตรายจะมี

อะไรสำคัญไปกว่าการช่วยผู้คนที่ตกอยู่ในอันตรายล่ะ”

“คุณชายสาม สหายซ่ง แล้วอาจึงน้อยล่ะ” เจียงซ่างเอาตัวบังอาจึงไว้เพื่อกันไม่ให้นางเห็นจากนอกเลือด “ฆ่ากันตายเป็นเบือเช่นนี้ทำให้เด็กน้อยตกใจแย่ ไม่ดีเลย”

“สหายเจียง เรื่องนี้ข้าต้องฝากเจ้าแล้วละ” ซ่งฉือถอยหลังไปหนึ่งก้าวแล้วโค้งคำนับเจียงซ่าง

เจียงซ่างรีบก้าวไปด้านหน้าแล้วจับมือของซ่งฉือ กล่าวอย่างร้อนรน “ไม่จำเป็น...ไม่จำเป็น การที่พวกเราสองคนรู้จักกันถือว่าเป็นโชคชะตา อาจึงน้อยก็น่ารักไม่ผิด ข้าเอ็นดูนาง เพียงแต่ช่วยอะไรไม่ได้มาก ข้าละอายใจจริง ๆ”

“สหายเจียงพูดเกินไปแล้ว เจ้าดูแลอาจึงได้เป็นอย่างดีก็นับว่าช่วยได้เยอะแล้วละ” ซ่งฉือสีหน้าเคร่งขรึม ไม่เหลาะแหละเหมือนก่อนหน้านี้

ทันใดนั้นจีจึงก็นึกถึงคำพูดที่ศิษย์พี่รองเคยพูดไว้ได้ว่าซ่งฉือแห่งเจียงอินนิสัยไม่อยู่กับร่องกับรอย ไม่สนใจพิธีทองหรือขนบธรรมเนียมชอบดื่มเหล้าเคล้าสาวงามและมีดวงตาที่เต็มไปด้วยเสน่ห์...ดูดีแต่กลับหาสาระไม่ได้

ข่าวลือเชื่อไม่ได้ ศิษย์พี่รองคงจะมองผิดไป...จีจึงวางกระบี่ลงครวญเขย่นมือไปหาซ่งฉือ

“ไปเถอะซ่งฉือ”

ครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่เขาเรียกชื่ออีกฝ่าย ชูจันท์ส่องนทีพลัวไหวไปกับสายลมเผยให้เห็นรอยสักสีแดงสดที่อยู่ตรงหว่างคิ้ว ริมฝีปากบาง ดวงตาเจือไปด้วยแววมุ่งมั่น

ซ่งฉืองุนงงอยู่ครู่หนึ่งแล้วยื่นมือไปจับมือเขาไว้ ตาสองคู่ประสานกัน รู้สึกราวกับพวกเขากำลังจะมุ่งไปสู่ความตาย เขาสะบัดชายเสื้อคลุมแล้วกระชับกระบี่ให้เข้าที่ เรียกว่าดูเยือกเย็น หันกลับไปมองเจียงซ่างและอาจึงด้วยแววตาลึกซึ้ง

“ท่านพี่ซ่ง” จู่ๆ อาจिंगก็ตะโกนขึ้นมาเสียงดัง  
ซ่งฉือหันกลับไปมองด้านหลัง ความรู้สึกเย็นฉาบยังไม่หมดไป  
เขาเห็นดวงตาที่มีน้ำตาปรืนของอาจिंग

“ท่านพี่ซ่ง ท่านต้องรอดกลับมานะ ข้าอยากกลับไป...กลับไป  
อย่างปลาให้ท่านกับท่านพี่ก๊ากินอีก”

“แน่นอน ข้ายังอยากเล่นว่าวกับเจ้านะ”

ซ่งฉือทนไม่ได้หากต้องเห็นนางร้องไห้ เขาจึงหันหน้ากลับมา  
แล้วโอบเอวของจีซิงไว้ กล่าวเสียงเบา “ไปกันเถอะ”

อาจिंगกำลังร้องไห้สะอึกสะอื้นอยู่ข้างหลัง ส่วนเจียงซางก็ไม่รู้จะ  
ปลอบอย่างไร

การกลับไปคราวนี้ย่อมเกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ และจะ  
ไม่มีประมุขน้อยอีกต่อไป